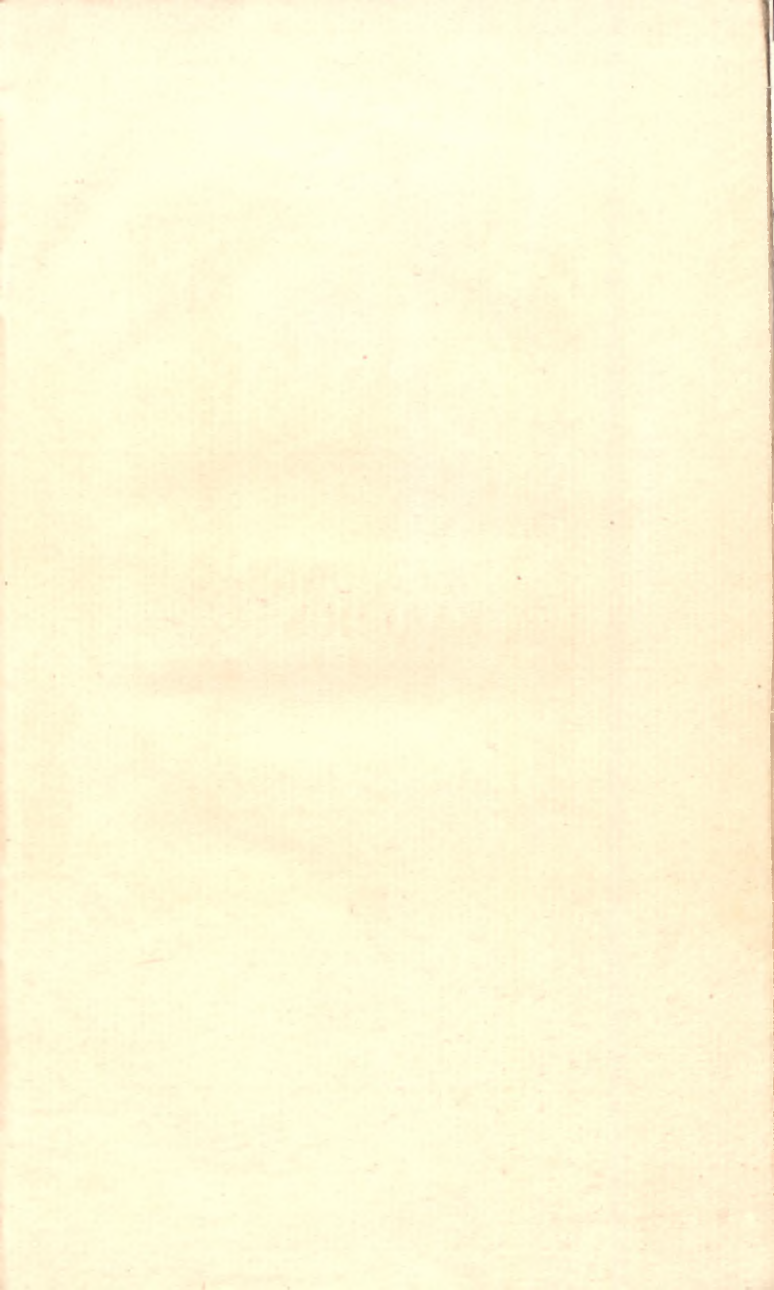
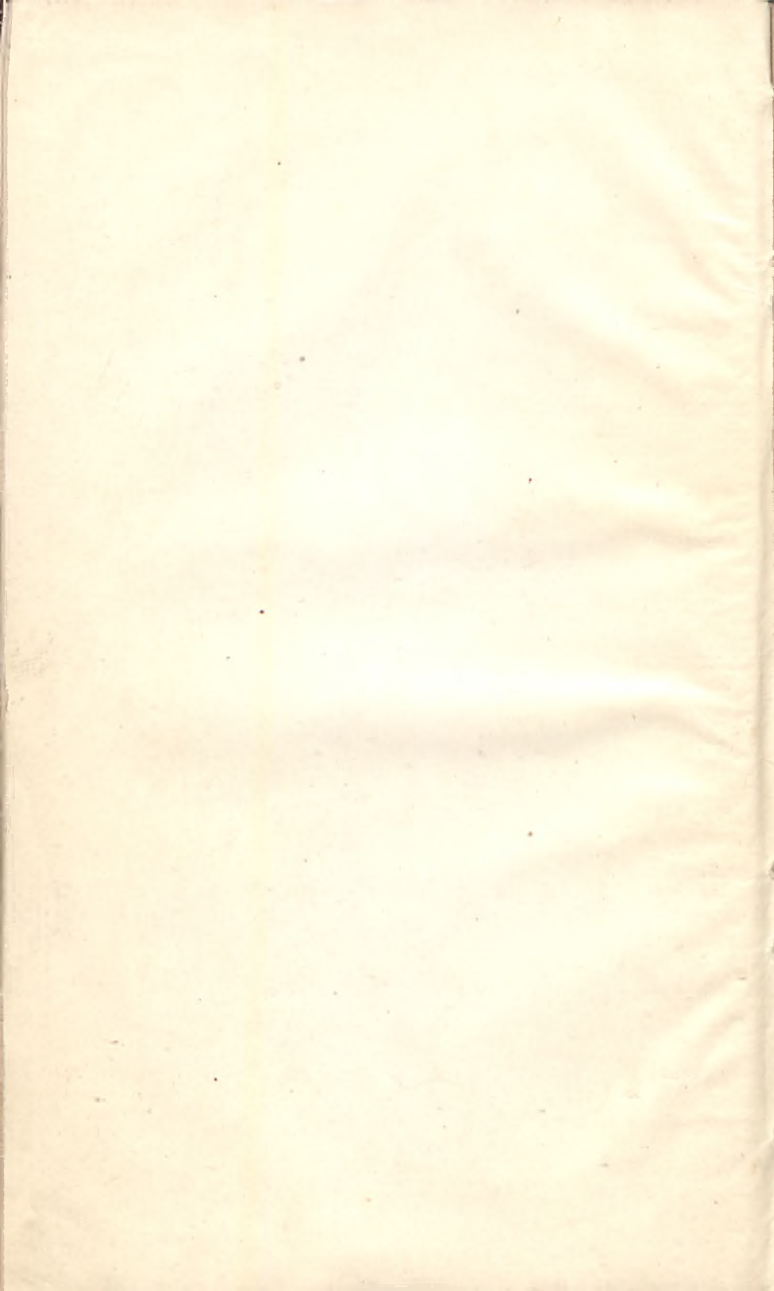

09.96407 Br 91 t

Toget til Siælland

og

Kjøbenhavns Beleiring

af

Thom. Bruun,

Professor.

Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor.

Virgil.

Kjøbenhavn, 1807.

Trykt hos Andreas Seidelin,

i store Ravnestræde No. 46.

1810 9 29 64 2 7 3 3

1810

1810 9 29 64 2 7 3 3

1810 9 29 64 2 7 3 3

15532

F o r e r i n d r i n g .

Denne Begivenhed er saa mærkbar i sin Art, og af saa almeen en Deeltagelighed, at den spændte alle Samtidiges Opmærksomhed, der saae dens Virkninger og Folger.

Længe endnu ville de med varm Begjærlighed hæfte deres Blik paa dens enkelte Træk; sømmelig medfølsende, vil selv den sildigste Efterslægt overskue Maleriet af sine Forsædres Forurettelser og Trængsler. Jeg har søgt at skildre dette i sit sande Lyg. Hiertets Harmen skal ligesaa lidet forlede mig til at

tykne Farverne, som Alderens Lunkenhed til at sløve
Penselsfrøgene. Som midlertidig Gouvernements
Secretair, havde jeg Lestighed til nær ved at be-
tragte Tingenes Gang. Paa denne Stilling grun-
der sig mit Skilderies Sandhed; og denne Betragt-
ning vil uden Tvivl gjøre Læseren tilbøielig til at
skænke det sin Tilstro.

Engelands Guld vedligeholdt endnu Fastlandets Krig. Det uddeelttes imidlertid med sparsom Haand, og selv de Magter der værdigede at modtage det, harmedes over den Secendragtighed hvormed samme tilsendtes. Ofte have Stor-Britanniens Ministere med Frækhed erklæret, at den Sum, der kunde købe dem Hundrede Tusinde Leiesvende udenlands, vilde ikke være tilstrækkelig, til at stille fjerde Parten af dette Antal i Marken i England selv. Hvorledes kunne da selvstændige Fyrster nedlade sig til at modtage en Sold, der foruden at gjøre

dem i visse Maader afhængige af en fremmed Magt, sielden betales nøjagtig, og aldrig forslaaer endog blot til Feldttogets første Tilberedelser?

Man søger Grunden i Ministrenes Bestikkelse; i Monarkernes Forledelse. Disse saavel som hine, maa være mere eller mindre de Lidenskaber og Sindsbevægelser underkastede, der til alle Tider have været Mennekelighedens Lod. Nok er det, at Krigens Lue rasede i Tydsklands Indre, imedens Briterne ubekymrede skuede Branden fra deres fredelige De. Deres Flag vaiede næsten ene paa Jordens Have. Hiin Hær, der fra Boulognes Strand truede deres Kyster, og som, uagtet virkelig Tillid til deres Træmure og deres pralende Uttringers Skindtryghed, dog hemmelig ængstede deres Hierter, stod ikke længer for deres Die. En eneste Nat, heldig benyttet af det store Snille, der holder om Frankerigs Kor, kunde overføre alle Krigens Rædsler forøgede ved Aarhundreders Medbeiler-

skab, og Dieblikkets Harmen til Rhemsens Bredder. Men denne Magt var pludselig henvinket til Beirelens, og Engeland hoverede. Dets Jubel var imidlertid fort. Senaslaget vakte Bekymring, Cilaus tvivlsomme Blodkamp beroligede ikke Gemytterne, og Tilsitt-Freden foremalede Indbildningen paa ny alle Gyselighederne af en fransk Landgang.

Historiens Blad fremstiller saa hyppige Exempler paa Fyrster, der under selve Krigenes Løb af Medforbundne ere blevne Fiender, at Engeland mulig kunde befrygte, dette vilde blevet Tilfældet med Rusland efter sammes Udsonelse med Frankerige. De britiske Ministere gisnede, og siden paastode at vide de hemmelige Artikler af en Fred, der truede at undergrave deres Bælde.

De Sotoge, der hidtil havde været udrustede, gik frem i deres Tilberedelser med en Langsomhed, der krænkede Folket selv, harmede sammes Bundsforvandte og æggede de Bedkommendes Haan. Endelig ere de færdige, og

nu faae Buenos Aires og Dardanellerne, Alex-
 andrien og Stralsund disse seendragtige Flaader
 nærme sig deres Havne. De Laurbær der sam-
 ledes paa det første af disse Steder, visnede om
 Tindingen endnu imedens de plukkedes. Toget
 til Stamboul mislykkedes ved den franske Virk-
 somheds-Kand, der vakte Ottomanerne af deres
 farlige Slummer, og afsnødte den brittiske Admi-
 ral den ydmygende Bekjendelse, at maatte ansee
 sin Undslippelse som en Lykke. Et Forsøg at
 oprette den tabte Hæder i Egypten, var ikke syn-
 derlig mere heldigt. Det værgeløse Alexan-
 drien maatte vel indlade Albions Krigere; men
 deres Blod farvede snart dets omgrændsende Or-
 tener, og Hundreder sank i et Fangenskab langt
 gyseligere end Døden. De Undslupne smægte
 endnu imellem dets øde Ruiner, og svæltende see
 Forløsningens Time imøde. Deres Bedrivter
 i Pommeren indbefattes i Ordene: Komme
 og forsvinde.

Men Scenen forandrede. Mageløs Wirk-

somhed oplivede hvert Bryst, fremskyndede hver Haand. Havnene myldre: Bærkstederne gløde. En Drlogsslaade, frygtelig ved Styrke; Førselsstibe, utallige ved deres Mængde, stimle, flokkes sammen i et Nu. Søen bugner under deres Vægt; Vinden leger i deres Vimpler; den fylder deres Seil, og Europas Folkeslag, der nysgierrige hæfte Diet paa Skuespillet, spørge hinanden: hvor skal Catastrophen udvikles?

Med Fryd, som en Mørkets Engel eller hans Medartet, alene kan føle, erklærede en engelsk Minister i Raadet: At Slaget skulde falde paa de Bestemtes Iffe, førend de ahnede endogsaa dets Vægt.

Og hvo vare disse Bestemte? disse Vdelæggelsen indviede? Danner = Fyrsten og Hans Folk, hvis gienfidsige Tillid udgjorde en Omheds og Hengivenheds Kiæde, der aldrig slyngede sig tættere om noget Jordklodens Land.

Danmark havde nydt Fredens Sødheder og Fordele, medens næsten ethvert andet Rige blø-

debe under Krigens Bunder, eller i det mindste følte dens Byrder. Ikke stort nok til at vække de Mægtigeres Skinsyge; ikke ringe nok til at fremlocke deres Haan, havde det midt i Revolutionens Dræner, i Politikkens Storme undgaaet den farlige Malstrøm, der indslugede alle og opslugte mange. Statskunst forenet med sindig Bestemthed, og fornemmelig den Grundærlighed, der stedse har forjaget Cabaler fra det Danske Cabinet, lod det forkaste enhver Skingrund der angaves, ethvert Løkkbillede der fremstilledes, for som en Løgtemand at lede det paa Afveie og i Afgrunde. Dets Genius, eller rettere det Forsyn, der holder Tingenes Ræde i sin Haand, vaagede omhyggelig over det Led, som vort Fødeland i samme udgjorde; og vi inderlig velsignede Friderik, hvem ene vi vare overbeviste om at skylde vor uforstyrrede Ro.

Vel udbrød et Uveir i 1801. Det mørkede vor blide Himmel; men Skyen henspævede

faa hurtig over vort Hoved, at Faren forsvandt
førend vi tilfulde indsaae dens Følger.

Selv Mindet om dens Blod Scene var os
født. Vi saae, at en fiirsindstyveaarig Fred
havde ikke slukket den Ild, der fra fierneste Old
luede høit i Søkrigerens Bryst. Vi saae ham
med saa ulige Værn og saa uforholdsmæssig
Magt, gjøre en Fiende Seiren stridig, der stolt
af sin Styrke og selvbevidst sine Idrætter, troede
at gribe Krandsen uden Sværdslag. Sa vi saae
Armod kappes med Riigdom, om at offre sin
Skærv til at lindre de Blødendes Smerte og
de Tabendes Savn.

Rolighed vendte altsaa tilbage. Forøget
Virksomhed, formeret Lillid lættede Tyngden
af de Byrder Statens Tars havde paalagt.
Landmandens Kaar forbedredes; Handelsman-
den udvidede sine Planer og satte ledige Hænder
i Arbeide; Fredens Palme beskyggede vore Slet-
ter, den sikrede vore Arner. Tronens Grund-
vold hvilede paa Undersaatternes Kierlighed;

dens Arving var Folkets Pryd, der tilraabte Jorden: Viis os hans Mage; kort, Enighed besjælede Samfundet; Lovene beskyttede alle; Dagen tilstod Udkomme; Fremtiden lovede et Bedre; og vi vare i det hele, Jordens lykkeligste om ikke meest forfinede Slægt.

Ikke er det her Stedet, heller ikke mit Fag, at udvikle hvad Binding Handelens Fyldhorn har udgydet over Landene. Sammes virkelige Kligdomme opvove i deres eget Skjød. De fremmede avle ny Fornødenheder, der lige det frodige Ukrud, om ikke kvæle Flidens Spire, dog hente deres Kraft og udnytte dens Jordbund. Men saadan er de menneskelige Indretningers Gang, at Manglerne udqvælde af selve Forfremmelsens Fied, ligesom Giften i Amerika voxer ved Quinquinas Side. Overdaadighedens Dæmon har giennem alle Aarhundrede, fulgt Dyrkelsens Genius saa tæt i Hælene, at de overalt ere blevne Selskabsbrødre. At banlyse hiin, er at lemlæste denne. Lode Staterne sig regiere

fra en Talestol, maatte Declamationen længe nok udframme sin ordrige Prunk. Tusinder have fra dens Høide udslunget deres Tordenkiler mod Luxens Titaner; de ere nedstegne derfra med Selvbevidsthedens Velbehag, stundum endogsaa berusede af Tilhørernes Virak; men have selv ikke sielden segnet under Riæmpens Overmagt, eller i det mindste ikke formaaet at hæmme den. Mennesket vil nyde; Sindets Smag er saa forskielligt som Tungens; Den Fornuftige veier sine Nydelsers Værd. Hoben raadspørger alene Sandten. Denne behersker ni Tiende-Dele af Menneskeligheden, og Resten tier stille, eller dens Røst taber sig i Skraalet.

Ikke ansees dette som Overdaads, eller saakaldt Forfinelses Forsvar. Deres Gift er saa meget desmere farlig, som den kildrer Ganen. Men naar Alt er sagt imod Lux-Strømmen, glider denne ustandselig frem, og efterlader Prædikeren til sine Betragtninger paa Nabredde. Dog endogsaa fra denne Side, kunde Evilling-Rigerne

ikke med Føie bestyldes uden af kortsynede eller miltsyge Profeter, der misfornøiede med deres Uvigtighed, gierne ville regiere Stater skiondt de ikke kunne bestyre deres Huusholdning; og som, rosende Fortiden paa Nutidens Bekostning, skue intet i Fremtiden uden Udelæggelsens Bederstygghed.

Gierne vilde jeg frikende mit elskte Fødeland for en anden Brøde; men Brystet undfærret et Suk ved at tilstaae dets Skyld. Medens Plutus udgiød virkelige eller indbildte Rigdommes Strøm over Landet, smægtede Apollo og Muserne; eller hvad der er deres Dyrkere endnu mere krænkende, behandlede med en Kingeagtelse der nærmede sig til Foragt. Politikken anmassede sig hver Samtale. Videnskabsmanden fandt Dret, Kunstneren Diet tilluft; og Digterens tryllende Billeder antoges for Sværmeriets Griller, det ansaaes af de Høivise med Skuldertræk, af de Handlende med Spodskhed, og af Mængden med Uegnyldighed. Uvi-

sens Indhold var dennes Siælesøde; kostbare,
 fløndt kiedelige Maaltider opslugte de fra For-
 retninger hine levnedes Nieblikke; og de Spræng-
 lærde have til alle Tider, seet ned fra deres Høi-
 de paa Musernes og Gratiernes saakaldte Lege-
 tøi. Selv Rigets Store lode Meiselen ruste,
 lode Penselen tørres. Ingen Figur sprang
 frem af Marmoret, intet Billed aandede fra
 Lærredet. Kun et enkelt Portræt fremstillede
 Brudgommens Mage eller Hustruens Egtefælle.
 Altting ellers dreiede sig inden Politikkens evige
 Hvirvel. Den henrev, den opslugede Alt.
 Dog et Fruentimmer gjør en hædrende Undta-
 gelse. I Dig, Grevinde Charlotte, fandt Mu-
 sernes Børn stedse en huld Moder. Du lønne-
 de, og hvad der er Kunstnerne langt kærere,
 Du paaflønnede deres Stræben. Erkiendtlige
 ville de overantvorde deres Beskytterindes Navn
 til kommende Slægter; og medens Dit Lov toner
 fra deres Læbe, vil Dit Billed giemmes i
 deres Hjerter.

Man tilgive mig denne Ufvigelse, dette Tankens Udbrud. De ere endnu Træk af Danemarks Maleri i 1805 — 7. Stemningen var da almindelig imod Frankerig. Alexander var Europas Beskytter; Frederik dets Stridsmand; Georg dets Stytte. Napoleons Magt var alvældig; hans Erobringslyst maatte altsaa være umaalelig. Ofte desværre! har dette været Tilfældet; og dette lille Væsen, Mennesket, omfatter Verden i sine Ønsker. Hans Krigere stode ikke langt fra Holsteens Grændser; Forsigtighed bød at værne for dem. Hæren samlede. Kunde end sammes ringe Styrke, kun danne en svag Dæmning imod hine Veteran-Legioner, der som en stridende Strøm havde oversvømmet Europa, maatte dog Selvstændigheden hævdes, Forsvaret prøves. Hvor ofte har desuden ikke Fædrelandsfærlighed under Klogskabs Tegide, ydmyget frembrusende Overmod og sat Uergæerrigheden Grændser?

Intet er lettere end Daddel. Den yttrede sig med Fripostighed; den overbares med Mildhed. Efter Nederlaget ved Sena styrkede en preussisk Colonne sig mod Lübeck. Seiervinderne forfulgte den. Stormet ud af Staden saae dens kiække men uheldige Anfører Fienden bag sig, Dannemarks væbnede Grændse for sig. Han ærede Neutraliteten og nedlagte sine Baa=ben. Overvinderen gjorde Undskyldning for nogle smaa Uordener, uadskillelige fra slige Dyrtrin, og trak sig tilbage. Danmark var hædret, og Kritikken bragtes i det mindste til at tie om ikke til at rødme.

Men snart opløstede den langt høiere sin Stemme. Hæren forblev i Holsteen. Prindsen vendte ikke tilbage. England fremskyndte sine Udrustninger. Siælland og Rigets Hovedstad vare næsten blottede for Tropper; Ah=nelserne hvistede i Brystet om Muligheden af et Angreb; men Tanken fik ikke Lov at dvæle. Godmodig Uerlighed calculerer anderledes end

Politikkens Underfundighed; men ogsaa hvor ofte forregner sig ikke denne sidste? Endelig tyknedes Horizonten mere. Varflerne bleve hyppigere; Uveiret trak op. Prindsen hastede til Hovedstaden, for at ordne Hielpemidlerne mod Stormens første Udbrud. Han fløi tilbage til sine Medstridere, efter at have i faa men hulde Linier, lovet os den hastigste Hielp og budt os et kjerligt Farvel. "Medbrødre! skrev han, efter at have bragt alt i den Orden, som Tid og Omstændigheder bød, iler jeg til Armeen, for med den, saasnart muligt, at virke til mine kiære Landsmænds Vel, dersom ikke snarlig Omstændigheder indtræffe, som kan afgjøre alt paa en efter mit Onske ærefuld og fredelig Maade."

Saa taler Bennen til Bennen; saaledes talte aldrig nogen anden Europas Fyrstesøn til sine Underhavende. Hvi maatte dette skionne Haab stufes! Hvi skulde hans Fraværelse vorde saa lang, og dens Følger saa sørgelige! Hvor skarpsigtig troer sig ikke den meest kortsynede, hvor

viiis den meest Ukyndige, naar engang Tingenes Udfald, tvertimod den Klogeres Beregninger bekræfte hans andre afborgede Mening! Enfoldigheden selv mynstrede Fyrstens Forhold. Forblindelsen var ubegribelig; Feilen indlysende. Det være Lettroenhed, det være Paastaaelighed; Karsagen kunde være forskiellig, Skylden var den samme, og Felgerne uberegnelige.

De bleve det; det er sørgelig sandt. Men har da denne saa grant skuende Klogskab seet bag det Forhæng, der dækker Staternes indviklede Maskineri? Men kiender den de Karsager der virkede, de Grunde hvorefter der handlede? Gode Fyrste! ædle Menneske! Frederik, ikke trænger Du til mit Forsvar. Jeg har hylbet Dig med Sandhed, aldrig med Smiger; men det krænkede mit Tanderste, naar jeg saae mindste den Hengivenheds Luc, der forhen flammede saa høit i hvert Bryst. Og burde da en eneste Misregning, hvor uheldig den endogsaa var, udslutte Mindet om et heelt Liv af den virksom-

ste Daad, den utrætteligste Flid, usvigeligste
 Ketsinds, og alle Fyrste-, alle Borger-Pligters
 Opfyldelse? Alcides betænkte sig ved Korsveien;
 Frederik behøvede det ikke; han fulgte af sig
 selv den Bane, Dyden aftegnede hiin. Lad
 nogen staae frem og benægte, at dette er Sand-
 hedens Sprog; Og dog — men undgaae For-
 synets skjulte Raad vore Anmærkninger, vover
 Mennesket ikke at bedømme den Alvise?

Det engelske Flag vaiede allerede paa vore
 Kyster. Nogle Skibe indseilede Beltet, Mæng-
 den ankrede i Sundet imellem den 3die og 4de.
 Stolt Overmod udkastede Planen til vort Uheld;
 nedrig Lumskhed udførte den. En sammenhæn-
 gende Baabenkæde omspændte vore Der, afbrød
 Samfærsele, og gjorde Hærens Bistand umu-
 lig. Benskabets hellige Navn misbrugtes, for
 at skjule den skjændigste Sviig. Man frygter,
 man hader den Røver, der voldelig raner ens
 Eiendom; men vi affrye, vi foragte den Mid-
 ding, der under en logrende Maste vil fraliste os

Belfærd og Liv. Saadan var Engellændernes
 Udfærd, saadan deres Agt. Disse Feige, hvis
 Leiesvænde vare blevne Fastlandets Spot, lurede
 trædsfelig paa det Dieblif, da vore Krigere vare
 borte og vor Hovedstad næsten værgeløs. Og
 vi godmodige Danske! vi forsynede endda deres
 Munde med Føde, og deres Hænder med Væрге.
 Men Skiændselen falder tilbage paa dens Sp-
 havsmænds Iffe; og britisk Venfkab vil nu,
 ligesom før punisk Trofkap, gaae brændemærket
 fra Læbe til Læbe til allerfierneste Old.

Endnu faae Nyfgierrigheden, enten tanke-
 løs hen paa dette Pragtskue, som en Skare fuld-
 rustede Orlogsskibe, det meest paafaldende Bærk
 af den menneskelige Vands Omfang, fremstiller,
 eller Tanken oinede den ønstede Time, da disse fly-
 dende Fæstninger skulde fierne sig fra vore Bred-
 der, og sege deres Bestemmelsessted paa andre
 Kyster. Trofkyldig, som andre, stirrede jeg fra
 min ædle Venindes Lund, paa Springforbi, hen-
 imod Helsingørs Strand, skintede Masterne i

Kandtens af Horizonten, og spurgte mig selv: kan det være Englands Hensigt, at anfælde os? Overbeviisningen om, at det ikke var sammes Interesse; og Egennytte bestemmer Cabinetterne som Enkelte, beroligede mig. Mistilliden inddyssedes; men Sløret faldt.

Søndagen, den 16de August om Morgenen tidlig begyndte den første Landgang. Den skedte i Baade og paa Flaader ved Bebel. Synderlige Bestikkelse! Just her landede for-
 dum Sverrigs tolvte Carl. Endnu flyder Min-
 det derom i Cenrums Hauge, hiin prydede Kilde
 hvor Kongen lædskede sin Tørst. Men den unge
 Kriger kom som en Mand, udæstet til Kamp, og
 medens han frembød de hvinende Kugler sit
 uvæbnede Bryst, sagde han smilende: Dette skal
 være min Fremtids Yndlings-Musik. Briterne
 indlistede sig lumskelig til vore Strande, skulde
 omhyggelig deres Røver-Togs Hensigt, og end-
 nu i Landgangens Dieblik taledede Venlighedens
 hykkelske Sprog. Ikke vil jeg skiænde disse

Blade med den Bekjendtgjørelse de gjorde. Skiondt skreven paa dansk, var Ortographien og Bendingerne saa svenske, at ingen Landsmand kunde mistænkes for den Nedrighed, at have enten opsat eller oversat samme. Utallige Gange har Overmagten haanet, trodsset, fra-ristet sin svagere Nabo en lovlig Eiendom. Retten har ligget i Spydstagen, nu bevises den med Kanoner. Saa sørgelig denne Sats er, ligger den dog i Naturen, hvor alt er Harmonie og alt er Krig. Men neppe fremviser Historiens Blad et mere skamløst Exempel paa Anmasselse og ugrundet Paaastand, end Englændernes For- dring at udlevere dem den danske Flode, som Underpant paa vort fredelige Sindelag. Kanet endogsaa voldelig, som den blev, var mindre vanærende. Trods røber kun Wildhed. Den fra- støder, men er Naturens Wandel. Sød talende Lumskhed er Feighedens Særmærke; den er Kunstens Brode, og oprører. Statsmandens Sag være det, at forelægge Verden Løgnagtig-

heden af Englands Foregivende; Ugrundetheden af dets Befrygtelser. Trædsk og nedrig var den første Proclamation paa Siællands Sletter; tom og opblæst den senere i St. James's Cabinet. Tyrsterne have trodsset, Folkene spottet dem; og tænkende, for deres Nationalhæder omhyggelige Briter, have diervelig talt den Forurettedes Sag; have fremstillet hele Uffhyeligheden af en Sats, der nedbrød al Samfundets Sikkerhed; omstyrtede Folkets-Bygningen, og bragte Oldtidens Raahed tilbage blandt Europas dyrkede Slægter. Ja, Cannings og Castlereaghs Navne, disse Planens Ophavsmænd, vilde vorde Skændigheds Benævnelser, og vække Efterslægtens Afsky som en Phalaris's og en Busiris's.

Hvad mere paafaldende, end den Contrast vor Konges Erklæring udgjør mod hine? Den aander Sandhed og Overbeviisning. Lad den tolkes af Fremmede; lad den læses af Indfødt; os mereømmelig kjær, alle lige indlysende, indgiver den Agt for vor Regiering, Andeel for vor

Sag, og Uffkye for vore Fiender. Her følger den.

Hele Europa fiender det Forhold, som Danmark, medens femten Aars Krige og Uroligheder, har iagttaget med den uforanderligste Fasthed. En aabenlys og upartiist Neutralitets Overholdelse, og den samvittighedsfuldste Opfyldelse af alle deraf udspringende Pligter, have udgiort alle sammes Onsters, sammes Anstrængers eneste og bestandigste Formaal. Den Danske Regiering har i sin Udfærd viist en Redelighed og en Rettskaffenhed, der svarede til dens Hensigters Keenhed, og denne Kierlighed til Freden, hvori den aldrig kan mistænkes for at have svigtet. Forsynet havde hidindtil velsignet dens Omsorg. Uden Uret, og uden Fornærmelse imod nogen af alle Magterne, havde det lykkes den at vedligeholde en god Forstaaelse med enhver af samme; og have endogsaa Omstændighederne fra Tid til anden, givet Anledning til Erstatnings Fordringer og Omhandlinger fra de krigførende Staters Side, have de allesammen havt deres Udspring

fra den Upartiiffhed i sammes Opførfel, og denne Strænghed i sammes Grundfætninger, fom de have tient til at bekræfte.

Pludselig er denne Fredeligheds, denne Trygheds Tilftand tilintetgiort.

Efter at have ved en ftammelig Døfighed, forraadt fine Medforbundnes Anliggender, der vare inddragne i en ligesaa svær fom uvis Strid, har den engelfke Regiering pludselig udviklet fin hele Kraft, for at overrafte og angribe denne neutrale og fredelige Magt, der aldrig havde forurettet samme.

Udførelfen af Anfalds-Planen paa Danne-
mark, forenet med Stor-Britanien ved ligesaa gamle fom hellige Baand, har været forberedt med lige faa megen Hemmelighed fom Snelhed. Den danfke Regiering havde feet den engelfke Søemagt ankomme paa fine Kyster, uden at samme kunde formode, at den var rettet mod fig. Den Sicælland har feet fig omringet, Hoved-
ftaden truet, og det danfke Gebet haanet og

krænket førend Hoffet i London ved et eneste Ord havde anmeldt sine fiendtlige Hensigter. Det varede imidlertid ikke længe førend samme yttredes; men Europa vil have Nøie med at fæste Tro til hvad det faaer at høre. Det sorteste, voldsomste, grueligste Anslag, der nogenſinde gjordes, styttes ikke uden paa en foregIVEN Beretning, eller rettere, paa det ubestemte Rygte om et Forsøg, som, i Følge det engelske Ministerium skulde see, at lokke Dannemark ind i fiendtlige Forbindelser imod Stor-Britanien. Grundende sig paa disse Data, som den løseligste Undersøgelse vilde have beviist, ikke at være andet end reent selvindbildte Formodninger, lod den engelske Regiering erklære Hoffet i Kiøbenhavn, paa den meest afgjørende Maade, at den, for at betrygge sine Anliggender og sørge for sin egen Sikkerhed, kunde allene lade Dannemark Valget imellem en nøie Forbindelse eller Kriig med Stor-Britanien. Og hvad Forbindelse formaster den sig at tilbyde? En Forbindelse, der, som

første Pant paa Dannemarks Trældom, skulde overgive den engelske Regiering sammes Krigsskibe. Det foreslagne Valg udfordrede ingen Betænkning. Den stete Yttring, der var ligesaa fornærmende i sine Tilbud, som i sine Trudselser, ligesaa haanende i Henseende til Formen, som til Grunden, tillod ingen Omhandling. Den billigste, den dybeste Harmen maatte opveie enhver anden Betragtning. Henstillet mellem Boven og Skiædsel, havde den danske Regiering intet Valg. Krigen brød ud. Ikke forfulgte Danmark sig nogen af de Farer, de Forliis, hvormed denne Krig truede samme. Uanfaldet usforventet paa den troløseste Maade; angreben paa en D, frastilt og næsten blottet for Værge, indrevet med Vold i den meest ulige Kamp, kan den ikke vente at undgaae meget sølelige Uheld. Men det har sin Ære at bevare uantastet, saavelsom den Agtelse det tør smigre sig med, ved sit skyldløse Forhold at have vundet blandt Europas Magter; og det troer at see

mere Hæder i dens Modstand, der segnet under
 Overmagten, end i dens lette Triumf, som mis-
 bruger samme. Det frygter ikke for den Dom,
 Europa vil fælde over denne nye Krig. Tvert-
 imod troer det, at kunne gjøre sig en Ære deraf i
 Forveien. Lad de upartiiske Cabinetter dømme,
 om Engeland virkelig føler denne Nødvendighed,
 disse Sikkerheds-Betragtninger, som den uden
 Betænkelighed tillader sig at opoffre en Stat,
 som i ingen Henseende har fornærmet, har op-
 ægget det. Stærk altsaa, ved sin gode Sam-
 vittighed, ved sin Tillid til Gud, ved de tro-
 faste og kiække, under eet Scepter forenede Fol-
 ketslags Kierlighed og Hengivenhed, tør den
 danske Regiering smigre sig med, uden Svaghed
 at fuldbyrde det svære og møisommelige Arbeide,
 som Æren og Nødvendigheden have paalagt
 samme. Den troer sig berettiget til at stole
 paa Europas Fyrsters Deeltagelse og Retfærdig-
 hed; og den smigrer sig med at erfare sammes
 Virkninger, især fra de Durchlautige Monarkers

Side, hvis Hensigter og Forbindelser have maattet tiene til Paastud, for at besmykke den meest himmelraabende Uretfærdighed; og hvis Tilbud, bestemte til at forelægge den engelske Regiering Midlerne til en almindelig Fredsgjørelse, have ikke kunnet afholde samme fra en Gruselighed, der i selve Engeland vil oprøre hvert redeligt og ædelt Hierte, der skader en høimodig Fyrstes Rygte, og skænder for evig Stor-Britaniens Ærbøger.

Dets Horder, som nu endelig havde aftaget Masken, udbredte sig fra Webers Bakker til Charlottenlund og Frederiksberg. Besege de uforhindrede vort Land? Medlynde vore Kugler deres Rader? Regieringen vil oplyse Folket, om der skete alt hvad den vilde; eller hvis noget undlodes, vil den fordre Regnskab for Forsømmelsen.

Baaden var opløst. Det electriske Stød giennemfoer alles Bryst. Hver Stand, hver Klasse æstede og modtog Baaden. Minervas

Sønner igien samlede under deres forrige Anfø-
rer, som H. N. Høihed Kronprindsens Liv-Corps,
glemte hiin Oplosning, indviede sig Pallas,
svore Fødelandet Troskab, Fienderne Hævn, og
fremskyndte med Duffet den Time, de kunde vise
sig de kiæfeste Starers værdige Medstridere.

Foruden dette Corps af	812 Mand
Liv-Sægerne	327 =
Borgerlige Infanterie	4013 =
Borgerlige Artillerie	1137 =
Landeværnet	1986 =
Herregaards = Skytterne	118 =

8393 Mand

Var der af regulære Tropper i
Staden selv d. 25 August

Marine-Regimentet,

4 Batallioner 2459 M.

Detacherede paa

Tre Kroner, Prø-

vesteen ic. 1186 M. 1273 Mand

	Transp.	1273 Mand
Det Kongl. Artillerie-		
Corps	620 M.	
Detacherede	143 "	477 =
	<hr/>	
Danske Liv-Regim.	1301 =	
Detacher. til Dragøe	104 =	1198 =
	<hr/>	
Norske Liv-Regiment		858 =
Exerceer-Batallionen i Citadellet		413 =
Liv-Garden til Fods		327 =
Liv-Garden til Hest		90 =
Siøllandske Rytter-Regiment		395 =
Husar-Detachementet		45 =
	<hr/>	
		5075 Mand
Søe-Defensionen udgjorde		3588 =

Denne Styrke, skjøndt ikke ubetydelig, var dog langt fra ikke forholdsmæssig til en Fæstnings Forsvar som Kiøbenhavn. Denne Danmarks Hovedstad var i Fredens Ly opløstret til en smagfuld Bye. Uden at prange med

Pragtbygninger, herskede der, især i den nyere Deel af Staden, en Pyntelighed hvorved Djet dvælede med Fornøjelse. Nye Huse forskjønnede aarlig Forstæderne, fhyggefulde Uleer qvægede Vandrerer, og smilende Lystgaarder frydede Sindet imedens de tildroge Blikket. Men disse landlige Scener indsluttede saaledes Fæstningen, at en Fiende kunde nærme sig, om ikke ubemærket, dog næsten ubeskadiget til selve Glaciets Randt.

Fra Søen syntes Faren mindre truende. Var end den angribende Magt frygtelig, maatte den dog først tørne paa Batterierne, Provestenen og Tre Kroner. Desuden dannede Blokskibet Mars, Fregatten St. Thomas, 3 Flyde = Batterier, 4 Skjotpramme og 26 Canon = Baade og Joller, en Forsvarslinie som Mindet om 2den April oplivede, Hævngrighed opflammede, og nedstammet Riækhed tredoblede. Commandeur Billes Vink fremkaldte, hans Vand befælede Kampen. Glade ilede

hans Underornebe i den, ugierne vendte de fra den, og aldrig svege de hans Forventning.

Det Heles Overbefaling var anfortroet General-Major Peymann, en Olding ærværdig ved sit Udseende, elskværdig ved sin Blihdhed. Saa vindende i sin Adfærd, saa venlig i sin Tale, at den Mand, der efter een Dags Dmgang, ikke sølte sig ham hengiven for Livet, skienkte Naturen intet Hierte. Ham umiddelbar underordnede vare General-Major Bielefeldt og Kammerherre Steen Bille, og fra sin Bolig i Citadellet bestyrede han Siælland.

Denne D indsluttede allerede i sin Barm en Mængde fremmede Volds mænd. Deres Tal forøgedes ved nye Flokke af Leiesvende fra Rygen, der landsattes ved Skovshoved og Kalkbrænderiet. Med snare Skridt ilede de mod Hovedstaden. Fra Taarnene saae Folket deres Baaben funkke i Solen, deres Telte hvidnes mod Skyen; men uagtet deres Overmagt holdt de sig dog paa en vaersom Afstand, til Skand-

fer og Tværgrøfter havde sikket dem mod Fare. Fra Svanemøllen over Bryggenes Bænge, Nørre Fælleo op til Frederichsberg, og derfra til det gamle Posthuus, dannede deres Skarer en Ræde, der dækkedes ved Batterier. Det ved Svanemøllen spillede, førend vort ved Salpeterværket kunde fuldendes.

Linieskibene og Forselskartsøierne, der udgjorde en Skov af Master, beholdte næsten den engang tagne Stilling, skraaes for Trekroner og ude af Skuds Længde. Bombeskibene dannede en krum Linie i Svane-Mølle-Bugten. Aldrig begyndte de Angrebet; æggede til Striden af vore Søkrigere, nærmede de sig vel undertiden, men toge igjen deres Post naar den ophørte, og uden at denne Tirring kunde ophidse Orloggerne til en alvorligere Kamp. Kiendte Admiralen dens Farlighed, eller vilde han plukke Laurbær uden at udstrække Haanden? Sandelig, den Krands som Toget fletter om hans Linding, vil ikke gaac i Arv til hans Slægt.

Imidlertid hindrede Svane=Mølle=Skandsen vore Kanon=Baades Virkefreds. De udsattes for en Side=Ild, der kunde blive dem farlig, og Mandskabets Bryster vare de Skiver, hvorefter jorddækte Mordere sigtede deres Skud. Befaling gaves d. 20de August at indtage den Mandskabet, bestaaende af 2 Batallioner Infanterie, Liv=Jægerne, Skarp=Skytterne og Herkabs=Skytterne, 200 Mand Cavallerie, og 3 Batallioner Landeværn, drog ud med 16 Canoner. En Skiermyssel paafulgte, men Hensigten opnaedes ikke. Militairiske Foretagenders Bedømmelse er uden for mit Fag. Jeg beder derfor engang for alle om Tilladelse, at gjøre Læseren opmærksom paa, at han her ikke kan forefinde uden en summarisk Beretning om Begivenhedernes Gang. Disse have i dem selv saa megen Deeltagelighed, at en Overskuelse af det Hele med eet Blik, neppe kan være ham ukier. Yderligere Omstændelighed hører til en Dagbog. Dphyste Krigere ville sikkert ikke undlade at fore-

lægge Europa tactiske Betragtninger over en, i alle Henseender saa mærkelig Tildragelse, som Kiøbenhavns Belæring; men under nærværende Udarbeidelse har jeg foresat mig, nøie at hylde Sandhedens Gudinde, og paa hendes Bydende vedstaaer jeg, at have i fleres Nærværelse høit den Udfaldets Anførsel betroede Dfficeer sige, da man forestillede ham at han skulde have fulgt sin Ordre: Jeg tilstaaer, jeg kunde taget Batteriet; men jeg troer, med større Mandstabs-Tab end det burde koste, siden man umulig kunde hindre Fienden næste Dag at oprette det igien. Der svarede ham, at Batterier ikke lode sig tage uden noget Forliis, hvilket den Høistcommanderende nok overveiede førend han udstedte sin Befaling. Meningerne bleve forskiellige, og nye Optrin lode glemme dette.

Den Classenske Hauge tilstod Fienden et Skiul, hvorfra han saa godt som kunde berøre Citadellet. Overgeneralen foresloges at lade den omhugge. Raadet var let, Udførelsen van-

stelig. Trærnes Mængde udgjorde et Slags Skov. "Naar det ikke tillige er giørligt at bortføre dem, svarede han, er det mindre Skade at de staae end de fældes." Deres Løv er visnet; men Vaaren vil igien fornøye deres Krands, og vore Børnebørn ville endnu fryde sig i dens Skygge.

Imidlertid ængedes stedse Kiæden; alle Portene, undtagen Amager, havde været lukkede siden den 18de. Ingen Samfærsel med Landet fandt mere Sted. Man ventede Overløbere; ingen indfandt sig. Man troede det let for Omegnenes Beboere at skuffe Fiendens Arvaagenhed, og bringe Underretning om sammes Antal og Værker. Det være Mangel paa Snildhed eller Mod, Forventningen slog feil. Bragdes endog saa et Budskab, var Beretningen usikker eller ubetydelig. Længselsfuld saae Diet ud efter Bistand fra General-Lieutenant Castenskiold. De første Tidender vare ikke opmuntrende: Han skulde endnu samle sin Hær.

Et Glimt af Haab lysnede ; han nærmede sig Koeskilde ; men det forsvandt ganske i Mørket til Fienden hoverede over hans Næderlag.

Men, have Tusinder spurgt: kunde Fienden ikke holdtes, i det mindste for nogen Tid, paa en længere Afstand fra Byen? Landgangen kunde vel neppe hindres ; Skibe flyttes, Batterier ligge faste. Feldtstykkerne giøre ingen Virkning mod Fregatternes svære Skjots, der bestryge Strandkanten, og dræbe uden selv at skades. Med mindre altsaa, at Droppe-Antallet er stærkt, forbydes ikke Landsætningen; Bevist læses endnu i ommeldte Genrums Hauge. Men burde vel nogle Dage forslaae for at lade Fienden, saa at sige, kneise ind paa vore Volde? Blot de sædvanlige Udenværkers Besættelse udfordrede mere Mandskab, end Besætningens Ting Antal vel kunde spare fra de indre. Til Byens kraftige Forsvar paa nogen Afstand, behøvedes en betydelig Droppe-Mængde. Fiendens iilsomme Fremmars, men især hans Styrke, forhindrede

allerede Fuldførelsen af Standsen ved Salpeter-
 Værket, og mellem Søerne; og allevegne til-
 bøde Huse og Hauger ham Ly nok til at dække
 sine Arbeidere og Stridere, imedens vore stode
 blottede som et Maal for hans lurende Sigte.
 Tømmerpladsene altsaa undtagne, Stadens maa-
 skee meest tilgiængelige Side, som fik et Batterie
 af 12 Pundinger og Mørser, samt en Barrica-
 dering, blev Forsvaret indskrænket til Fæstnin-
 gens sædvanlige Værker. Disse vel besatte,
 mandigen holdte, og rigtig understyttede, troes-
 des at kunne sikke mod Anfald, hvad enten
 hemmelig eller aabenbare. Lad Kyndigere dømme,
 lad Tiden oplyse. I en Stund, hvor Taaren
 glindsede paa Randen af Generalens Nie, sagde
 han mig: "Der kan mulig være noget forseet;
 men at felle er menneskeligt! Ve! den Dommer,
 hvis Hjerte ikke tilhvidsker ham samme Betragt-
 ning.

Angreben med overlegen Magt og bagfra
 Haugernes Stiul, maatte den fiække Captain

Hommel trække sig tilbage, efter at have med en Haandsfuld Folk og nogle lette Kanoner, adskillige Dage trodsset en talriig Fiende, hævdet vore Baabens Ære, og vundet Folkets almindelige Høiagtelse. Et Kartetfæ-Stud saarede hans Laar; men Iver for Tjenesten lod ham glemme Smerten, og efter nogle Dage betraadte han atter sin Hæders-Bane.

Fienden plantede altsaa Kanoner paa Østerbro, lige over for Grosserer Tuteins, ved Nørre Allé og paa Nørre Broe; et svart Batterie var opkøstet ved St. Hans Hospital; ligeledes i Lysthaugerne bag Søerne; atter andre paa Vester Broe, og endelig det ved gamle Vesthuns. Dette, som Fienden efterlod staaende i Pastor Tegders Hauge, og som morede Mængdens Nysgierrighed, fremkaldte Tænkerens Suk, der saae med hvad Sikkerhed dets Besætning kunde udsende Død og Fordærvelse imellem vore Landsmænd, imedens den bag en fire Alen tyk Bold af Sandsække og inddybede Løbegrave, kunde

trodsse den Kugle-Regn, der fra de 3 i Kalle-
boderne henlagte Kanonbaade, har giennem-
boret Baaningshuset.

For dette Batterie segnede Søekrigeren, Lient.
Reuthen; og Soldaten, Capt. Restorff. Begge
offrede tapperlig Fædrelandet deres Liv. Det
jamrede ved Unglingens, det græd ved Veteranens
Urne. Hans Bandel var den ædle Mand's,
der parrede gavnsfuld Daad med uskyldig Forly-
stelse. Tunge Skiebne! Uansagelige Forsyn!
Hans Hustru mistede næsten i samme Time,
Mand, Huus og Formue. Første saaredes og
dræbtes; sidste opbrændtes. Himlen og Sta-
ten ville lindre hendes Sorger, ville lette hendes
Lid. Med glad Bemod saae jeg min Søn
strøe nogle ringe Blomster paa Krigerens Grav;
men jeg oprørtes ved Uttringen af en Medstri-
der, der, medens vi samtligen nedfloges ved Ti-
denden om hans Fald, røbede sin Siæl i de Ord:
"Det skadte ham ikke, han havde selv søgt om
den Post."

Amager, hvis Forsvar i Føerstningen havde voldt nogen Uengstelighed, og hvor Rytterne havde deres Poster, var stædse truet af en Mængde fiendtlige Skibe, der som Rovfugle omsvævede dets Kyster. Og saa gjorde de Forsøg paa at lande og opbrænde Fartøjerne ved Dragøe; men de bleve hindrede i Ubaaden, der kostede en Olding paa Leiet sit Liv. Dog snart sikrede Capt. Steffens, ved militairisk Indsigt og utrættelig Virksomhed, dette Stadens Forraadskammer, igiennem hvis Port daglig tilflød sammes Indbyggere de fornødne Forfriskninger. For at forekomme al Samqvem med Fienden og forebygge Meddelelser, som Genfoldighed kunde give eller Guldet købe, kom Capt. Steffens til Hovedkvarteret for at udvirke den Høistcommanderendes Forbud til Amagerne om Overfarten til Saltholmen, hvor de græssede en Deel af deres Dvæg. Krigerne ville harmes, og alle ville haansmile over en vis Generals Ubladelse, der ved denne Anledning og i saadant et Dieblif kun-

de jamrende udraabe: Ja, men den skionne Mælk og Fløde!

Lufinder havde medens de første Dage indstrømmet i Staden. Landmanden forlod sine Agerer, Forstæderer sin Waaning. Døds og Skiændsels Fare var den første Betragtning; Eiendoms Redning den anden. Tanken om saa mange unyttige Munde i en Fæstning; Wissheden om al Tilførsels Ufficiærelse kunde let vakt Betænkkeligheder ved Indladelsen; men Hiertet talte Flygtlingens Sag, og Frygten forsvandt med Fortegnelsen over Fødemidlerne, der sikrede Underholdet endogsaa for Maaneder.

Der gives Pligter, som koste Dyden et Suk. Fienden stod sikker bag Mure. Kun de nærmere Huse som laae umiddelbar under Boldenes Skiøts, vare uoptagne. Beslutningen, i Nødsfald at brænde Forstæderne, var længe taget, var allerede meddeelt; men Hiertet krympede sig ved Udførelsen. Endelig taledes Nødvendigheden høit, og Faklerne tændtes den

28de August. Allerede den 24de vare Reberbanerne anstufne. Piinlige Syn! Røge Skyerne tyknedes; Luerne udbrast; en brændende Røde kandede Horizonten, medens en uhyre Damp-Masse oversvævede Landet og Havet, og mørknedes Dagens Lys. Med bitter Demod saae jeg Jammer-Scenen fra Costallets Bolde; med oprørende Afstøbe vendte Diet sig mod Englands Flode. Den Tanke; hist, hender man sig ved et Syn, som her skaber Tusinders Qualer, giennemfør mit Tanderste. Crede ikke Tigre? spurgte jeg uvilkaarlig mig selv er Georgs Hierte forstenet? Generalens blodnedes som Boret. "Hvor tung er min Lod! udbrød han i vor Kreds. Siden femten Aar var det mit Kald at vaage over Luerne; i denne Stund er det min Pligt at byde dem rase. Ufortrøden, uforfærded adlød Brand-Corpsset hans Bud, skiont Kuglerne mødte og forfulgte det under Udførelsen; og saaledes forvandlede nogle DageLyststeder til Ruiner og Glidens Arnesteder til Afstednynger.

Hvilken Contrast mod Naturens Skønhed! Endnu smilede Sommeren paa sin Trone. Flora smykkede den med sine Krands; Ceres omvølgede den med sine Ar. Hun havde udgydet sit hele Fyldhorn over Landets Sletter; de sank under hendes Skatte, imedens Frugthaverne bugnede under Pomonas Gaver. Endnu dansede Dryaderne i Lundenes Skygge; Zephirerne spillede i Løvet, Himlen var skyfri og Solen i mildere Glæde oplyste det smilende Billede. Velstand forudnød sin Overflodighed; Armod lovede sig bedre Udførelse. Fredens Genius var nedstegen til Elysium. Snart vilde den forlige Albions og Galliens Beherskere. Folkene skulde glemme forgangne Trængsler. Sublende skulde vi møde vore hjemvandrende Baabenbrødre, vor Fyrste og hans Maria, og tilraabe Hende som Ham: Hvor ere I elskede, hvor ere I sikre som i vor Midte?

Blændværket svandt, Trylseriet opløstes. Naturen var lige herlig, hendes Undighed lige

frodig. Men britiske Røvere paa vore Gletter, britiske Nordbrændere omkring vore Kyster: De gyldne Neger anvendte til Dække, til Strælse; Vindstibelighedens Snækkler omdannede til Foredærvelses-Kedflabor: Dette Syn, Denne Tanke fratog Solen sit Ekin, Himlen sin Blaaheid, og hyllede et Flør saavel om Sindet som Scenen.

Næsten daglig fornyedes Kampen mellem vore Forsvarsskibe og de fiendtlige Bombardeer-Galioter. Det var under Commandeur Kriegers umiddelbare Ansørfel, den flydende Defension virkede. Hans Indsigt ordnede, hans Maskhed ledte Angrebet; og med Længsel, som Ungdommens efter Festen, ventede alle paa Signalet, kappedes om at begynde Striden, haaned Døden. Kuglerne dansede hen ad Bølgerne; Bomberne susede giennem Lufsten, knaldede over Hovederne, sank i Dybet. Diet stræbte at følge deres Fart; det saae dem næsten berøre Kanonbaadene, og Hiertet giøs; det saae Faren forbi og Smilet vendte tilbage paa Læben.

En af disse hæderfulde men lidet afgjørende Kampe, saas første Gang Brugen af de Congrevske Brandpile. Fra et Slags Kammeværk paa en engelsk Bombardeer-Galio i Kalkbrænderie-Bugten, opstege de som sædvanlige Raketter og styredes mod Landsiden. Grev Holf indbragte en i Citadellet, den var udbrændt; en fyldt fandtes siden staaende med Spidsen i Jorden. Figuren ligner ganske en overskaaren tilspidset Blyantspen; Tykkelsen er af en Arms Førlighed, Røret omtrent $1\frac{1}{2}$ Alen langt, er af Tjernblik. Det tilspidsede Hoved af omtrent et Kvarteers Længde, er af støbt Tjern, fastgjort til Riben med Skinner, og har adskillige Huller af en 2 Skillings Størrelse, igiennem hvilke den brændbare Materie udflyder. Ved Overenden af Røret ere to Hanke, hvori en Lægte-Stang af 3 til 4 Alens Længde er nedstuffed. Under Bombarderingen saaes de hyppig i Luften; men en Brandkugle er et langt farligere Vaaben. Dennes Lysning er kun liden, og den iler med

en Snelhed, som næsten undgaaer Dødt. Hine
 skude sig frem som en Slange, med en stor Ild-
 strøm. Imidlertid synes ikke Opfinderen at
 have fortjent nogen dansk Mand's Agtelse. Det
 er en sølsom Begrebernes Forvirring, at sam-
 menholde Archimedes og Congreve. Den før-
 stes Brændspeile forsvarede hans Arne. Den
 sidstes Brandpile vilde antænde Jorden. Paa
 samme Grund fortjener Helved = Maskinens
 Værkmester ogsaa et Greminde i Krigskunstens
 Tempel.

Hvorledes Banen gjør Mennesket fortroligt
 endogsaa med Kæbber! De første Bomber faldt
 mestendeels paa en Afstand. Snart naaede de
 Citadellens Volde; sammes yderste Pyndt var
 gemeenlig Stedet, hvorfra Striden beskuedes.
 En ufrivillig Spretten, et maskinmæssigt Ryk til-
 kiendegav Bevidstheden om Faren hos de fleste.
 Generalen stod ubevægelig. En Bombe brast i
 Vandgraven; en liden Hund søgte den med
 Biessen, og Gienstandenes Modholdelse fremkaldte

Latter. En anden sprang paa Volden halvtred-
 findstyve Skridt fra Kredsen og den opvakte
 Nysgierigheden. Snart hørtes de med Lige-
 gyldighed som fierne Tordenskyer, hvis Kiler ikke
 kunne ramme; og dog kom nogle meget nær.
 Af flere faldt en heel i Generalens Hauge, kun
 nogle Alen fra Spisestuen. Stykker beskadige-
 de Taget og Skuret. En slog igiennem Oberst
 Lieutn. Scheibes Bærelse tæt ved hans Side,
 uden at briste og uden at beskadige ham. Men
 hvad der især forjog Tanken om Faren, var en,
 der spang paa Pladsen, foran Kirken, hvor nogle
 Hundrede Mennesker laae strøde paa Græsset ved
 deres Frokost, uden at en eneste quæstedes. Fra
 nu af ansaaes disse Mord-Kugler som Lyst-Bolde,
 der knalbede snarere til Morstab end til Fortræd.

Var Dagens Skuespil forbi, tilbød Vol-
 dene en herlig Lystvandring. Mylringen i Ho-
 vedquarteret af Sendingsbud som ilede, af Ben-
 ner som besøgte, af Nysgierige som spurgte:
 alt stemte Gemytterne til Munterhed og Tillid.

En Smaadrenge styrede i sin Enfoldighed mod Byen med nogle engelske Betientere og Regiments-Sager, istedet for at fiøre til Charlottenlund; Tingens Pudseerlighed fornøiede. To smaa Skibe toges, det ene kom paa Grund i Indløbningen, maatte anstikkes, og Fyrværket var et Billed mere i Nat-Stykket.

Med Morgenen vaagnede nye Forventninger efter nye mere afgjørende Optrin. Et græsfuldt opførtes. Det varede kun et Dieblik; men dette Dieblik kostede 31 Livet. En Røg-Hvirvel, som ingen Pensel skildrer, som Indbildningen maler sig i Tartarus, en Blanding af hvidt, sort og rødt, forkyndte Kanoneer-Baadens, Stubkiøbingens Undergang. Et Nu forvandlede den fra et menneskesyldt Fartøi til et tomt, sønderlidt Vrag. Dog afklippede Parcen ikke alles Traad. Officieren, Lieutn. Bruun var af de Heldiges Tal, der ikke engang bleve qvæstede. Menneskeligheden succede, alle beklagede. Men Krigens magiske Logte fremstiller snelt ny Gien-

stande; disse forjage af Tanken dem Diet har tabt af Sigte; kun for Venfkabets staae de stille og smerte. Næste Dags Soel saae Maleriet's Modstykke. En engelsk Bombardeer Galiot fløi i Luften, og det danske Fryde-Raab tonede hen over Dybet. Natur! vor fælleds Moder; af hvi tændte Du denne Fiendskabs Glød i Brødrenes Hjerter? Dog, Dit Slør kan ikke løstes, jeg tier.

Dyden er sin egen Belønning; men Erkiendtligheden bør ligesuldt betale sin Skyld, og Skribentens Pligt er at opbevare Mindet om ædel Daad. Mange Patrioter, fornemmelig af den handlende Stand, bidroge rundelig til vore Forsvareres Bedervægelse, til deres Familiers Ophold. De Herrer Boysen og von-Holten, Berg og Kroyer besørgede Gavernes Modtagelse og Fordelelse. Borgeren glædede sig ved at fremme Krigerens Kraft. Soldaten følte Borgerens Omhu. Armen styrkedes, Sindet muntredes, og Læben udtonede hine

Qvad, som Skialden digtede og Sangeren Knudsen istemmede. Glædens Dieblikke ere faae; lykkelig! hvo der nyder dem; lykkeligere! hvo der tillige kan meddele dem flere.

Medens dette foregik paa Søen, skedte adskillige Udfald til Lands fra Citadellet. Alle havde til Hensigt at foruvolige eller forjage Fienden fra Glassens Hauge. Naboskabet var ubequem, det kunde vorde farligt. Det første der forsøgte om Morgenens, var svagt og uden Virkning. Capt. Lassen af Marine-Regimentet marcherede ud til Undsætning, den Aften Capt. Hommel maatte vige for den overlegne Magt. Anførers Rækkehed besjælede de Anførte. Efter Tabet af en Femtedeel af Mandskabet vendte Resten modfuld tilbage, uden at een Mand overløb, skjøndt Mørket og Stedet eens begunstigede Flugten. Endnu et andet gjordes med en større Magt.

Flere udkastede Brandfugler havde ikke kunnet tænde de, i Glassens Hauge og nær samme, liggende Bygninger. Disse dækkede Fienden,

optog Synet. Tropperne marcherede ud om Formiddagen. Kongens Livjægere vare som stedsse i Spidsen. Munterheden giennemvandrede deres Rader. De higede efter Striden, som Unglingen efter Forlystelser. De rakte os Haanden, vore Dasser ledsagede dem. Understøttede af Soldater, der uforsagt opfyldte deres Pligt, nærmede de sig deres Bestemmelse; men Kampen var ulige. Bag hvert Træ, hver Busk lurede Døden; derfra udsøgte den i Sikkerhed sine Dffere. Den aabne Mark tillod vore Stridere intet Ly; men snart var Indhegningen naaet og oversteget. Dog tilstrømmende fiendtlige Skarer standsede Fremrykkelsen, hindrede Foretagendet. Med Orden vendte de tilbage; men de Dødes Liig, de Dvæstedes Saar kaldte Daaren i Die, pressede Sukket af Brystet.

Allerede i et foregaaende af 24de August, havde Livjægerne i Forening med Landstytterne, Skarpskytterne og Artillerie givet Prøver paa den kække Raskhed, der stedsse udmærkede disse

Frivillige. Overalt, har ethvert Droppe-Corps af Garnisonen, under Fiendtlighederne ladet fremskinne en Uforsagthed og Striidvillighed, der intet Dieblisk fornægtede sig; ja selve Marinerne viiste, saavel paa Tre Kroner som i Marfen en Kamplyst, som deres paafølgende Troløshed vel kan gjøre usandsynlig, men er ikke desmindre sand.

Et Udfalds Natur medfører Tilbagetrækning efter udført Sag; den være Fiendens Fordrivelse, Skandsernes Indtagelse og Skjotsets Bortføring eller Fornagling. Men ikke altid kan Tapperhed modstaae Mængden. For de britiske Tusinder maatte de danske Hundreder drage sig i Orden tilbage, og stundum med ikke mindre blødende Hierter end Lemmer, efterlade deres faldne Medstridere i en Fiendes Vold, der maatte fiende lidet til Høimodighed, siden den lod sig bruge i et saadant Tog. Dette, Bruun! var Din Skiebne. Videnskabernes Dyrker segnede Du som Lieutenant af Livjægerens Corps

ved en Kugle i dette Udfald, æret for Dit Mod, elsket for Din Dmngang. Dgsaa hædredes Din Tordefærd ved et Følge, som Hovedstaden endnu aldrig saa talrigere ledsage nogen Medborgers Liig.

Smidlertid verledes uafladelige Skud. Dret vænnede sig til Braget, Diet til Færsefen; ja selv Hiertet tabte noget af den Blødhed, der i lykkeligere, fredelige Dage vaandede sig ved Synet af Blods-Draaben.

Stemningen var god; alle haabede, faa ængstede sig, og en vis Sorgløshed, som om Faren endnu var langt bortfiernet, lyste frem i Ansigterne, strømmede ud i Samtalen. Man troede ikke den landede Hær synderlig talrig; man spottede over de engelske Soldater, de tydske Leiesvende. Hiint lykkelige Udfald af Kiøbenhavn's forrige Beleiring opfriskedes i Mindet. Stadens Forsvarsmidler vare da meget færre; Fienderne bestode da af Veteraner, anførte af sin Tids tappreste Konge; Fædrene bortffogte

hine; skulde Sønerne ikke kue disse? Cronborg er vindtaget; Søfiden er forsvaret. Storskibet dvæler med Angrebet; den har ingen bestemt Befaling. England fortryder Skridtet, det blues ved Angrebet. Saaledes taledes Modet, saa sluttede Dusket. Generalens Døie var lyst, hans Sind muntert, hans Færd raff. Somus frandsede hans tarvelige Taffel, og paa Boldkanten, hvorfra vi en herlig Aften overskuedes Seen, sagde han mig, som stod allene ved hans Side: "Det ahner mig stedse, som der kommer engang en Ordre til hine Skibe at seile bort, og ikke angribe os. Hvi skulde de ellers ligge saa rolige?"

Prindsesserne Juliane og Charlotte forlode imidlertid Staden, forsynede med engelske Passer, som paa Begiering strax tilstodes. Disse beholdtes ligeledes for adskillige kongelige Sagger og et opgivet Antal medfølgende Personer. Endelig forlangtes ogsaa Pas for Prinds Ferdinand og hans Følge, og det sendtes; men tillige betødes, at da der nu var viist det kongelige

Huus al samme tilkommende Vre, kunde der for Eftertiden ikke tilstædes nogen, i hvo det end maatte være, Tilladelse at forlade Byen. Slutningen af dette Brev indeholdt en Formaning. Generalen bades at overveie Kiøbenhavns Stilling, der nu nærmede sig til en frygtelig Crisis. Dersom denne By, hed det, Rigernes Hovedstad, Kongernes Residence, Lærdommens Sæde, Handels Samlingssted, sætter sig paa en beleiret Fæstnings Fod, maae den angribes med alle de Midler, der kan tiene til at betvinge den; og ere vi engang satte i denne Nødvendighed, maae vi gjøre vore yderste Anstrængelser, da vor Regiering har rigelig forsynet os med alt hvad der behøves til denne Hensigts Opnaaelse. Jeg beder Dem derfor i Himmels Navn, alvorlig at overveie den uoprettelige Ulykke som nogle faae Dages Operationer kunde foraarsage, men som endnu kunde afvendes, og som maatte netop befordre Tabet af den Skat man søgte at bevare. Dog maatte dette ingenlunde betragtes som no-

get Slags Trudsel, da det danske Folks Tap-
perhed var almindelig nok erkjendt, til at be-
høve, ved en unyttig Modstand at give nye Be-
viser derpaa." Denne Deel af Brevet forbigik-
tes med Taushed; til det øvrige svarede: "At
Prindsen havde attraaet at reise, men ingen
Dansk ellers ønskede at forlade Staden."

Saa langt fra at hans Bortgang saaes
med Misnøie; tvertimod, disse i Mellemrum paa-
følgende Afreiser, skaffede nye Midler til at med-
dele vor Regiering fremrykkende Efterretninger
om Tingenes Gang i Hovedstaden. En af de
lykkeligste og mulig, vigtigste Omstændigheder i
famnes Vanheld, var sikkert Hans Majestæts
Bortreise. Var denne ikke saa skyndelig skeet,
vilde Leiligheden siden have været søgt forgicæ-
ves, og en trodsende Fiende maatte have fore-
skrevet Dannerkongen Love i sin Borg. Denne
Skændsels Afværgelse skyldes ene Prindsens Be-
stemthed. Indsaaes den ikke i Dieblicket, burde
den dog siden erkjendes og føles.

Efter de om Passerne verledede Breve, fulgte Admiral Gambiers Skrivelse om Udleveringen af de Dvæstede paa vor tagne Fregat, Frederichsværn. Men han forlangte dem udløste mod ligesaa mange engelske Søefolk. Med Undtagelse af de paa Kiøbmænds Skibe anholdte, besløb Antallet af de øvrige sig kun til en halv Snees, nylig tagne paa et Par opbragte Skibe. I Svaret giordes han altsaa opmærksom paa Forskiellen imellem tienstdygtigt Mandskab og lemlæstede Syge; men de sidstgiorte Fanger skulde blive udleverede; og modtoges ikke dette Tilbud, maatte vore ulykkelige Landsmænd overlades deres Skiæbne og hans Mennesselighed. De landsattes, og tillige gaves at forstaae, at Føieligheden kunde allene tilskrives Medlidenhed, ikke Overbeviisning.

St. Hans Hospital laae i Linie med et fiendtligt Batterie. Det var altsaa idelig udsat for Ilden fra Boldene. Directionen foreskillede det Indvaaneres Fare. Indentil Smer-

ter og Uffindighed, udenfor Krigen's Rædsler, og den Vennehaand, der skulde afværge og lindre Nøden, sendte selv hvert Dieblig Dødens Bud mod dets Bægge. Det blev besluttet, de ikke overseete Besværligheder uagtet, at indtage alle denne Sammer-Boligs Lemmer i Hovedstaden. Generalen talede i sit Brev til Lord Cathcart den menneskelige Glendigheds Sag, og begiærede til Flytningen en 36 Timers Stilstand paa den Linie Der tilstodes kun 4. Tidens Korthed gjorde Onskets Opnaaelse umulig. De Lidende maatte overlades Himlens Forsorg; dog anbefalede de Menneskets Barmhertighed. Jeg var oprørt igaar, skrev Lorden, ved Synet af Patienterne i Hospitalet, og jeg har besluttet at lade dem henslytte til et andet Sted, dersom der ikke, medens de fire til Bortførelsen bestemte Timer, skydes paa de til denne Hensigt brugende Vogne. Svaret var: at saafremt intet nyt Værk eller andet Arbeide paa samme Tid der foretoges, skulde Skydningen ophøre; men ellers bød Nødven-

digheden at fyre paa de Arme man søgte at redde. Istedet for 4 Timer medtog Flytningen 12. Patienterne førtes til Frederiksborg, og Ufølsomheden selv studsede tilbage ved Dyrtrin, der viiste Menneske-Arten i sin dybeste Fornedrelse.

Endnu øinede Haabet Undsætning, endnu spurgte det nysgierrig hver Morgen: Ere der Efterretninger fra General Castenskiolds Hær? Man vidste den ikke var øvet, men da troede man den engelske Styrke var svag. En Diverfion maatte dele Fiendens Magt; den kunde bringes mellem to Ild. Fordærvelse skulde forfølge den. Glad ved at finde Skærm paa Søen skulde den skiule sin Skiændsel i sine Skibe, skulde Danmark seire, hævnes, hævde sin Værd og sin, Selvstændighed.

Endnu den 29de August dandsede disse skionne Billeder for Indbildningen. Nogle Timer og de vare ikke mere. General Lieutenant Wellesley angreb de danske Tropper ved Kiøge. Paa en kort Modstand fulgte en almindelig For-

virring; 1500 Mand Landeværn og en Mængde Officerer toges til Fange, og sendtes om Bord paa den engelske Flode. De sidste løsladtes strax paa deres Hærsord, de første ved Capitationen. Jeg drager et Slør over Scenen. Thor saae ned til sit elskede Middelflæt*) gienkaldte sig Svend Tveskiægs Kampe, Store Knuds Dage, og hans Dienbryne rynkedes, han slog sin Hammer mod Jorden.

Generalens Bopæl var i Citadellet. Dets Volde tilbøde den herligste Udsigt over Søen; men Fraliggenheden gjorde det ubequemt for alle der havde noget at andrage, og især for de militaire Sendingsbud, som uophørlig bragte Meddelelser og modtogte Befalinger. Ogsaa syntes en Bombardering fornemmlig at true den Høistecommanderendes Huus, som allerede flere Gange var truffet. Paa disse Betragtninger styttes de Forestillinger der gjordes ham, at forflytte Ho-

*) Siællands gamle Navn.

vedqvarteret til Hans Gaard i Midten af Byen. Ugierne villigede han deri. Vane og Bequemmelighed gjorde ham sin Bolig kjær; men Betænkelighederne vege for Grunde; han forlød den, for snart igien at farve den med sit Blod.

Endnu huserede Fienden i Boligerne ved den Glassenske Hauge. Tidlig om Morgenen d. 31te August, beordredes et stærkt Udfald under Oberst Beck's Anførsel. Krigernes Riækhed beskyttede Brandfolkene og Tømmermændene's Arbeide. Fienden maatte forlade sit Skiul, Bygningerne blussede, Udælæggelses-Værket udførtes; men Hiertet sukede over Ruinerne af en Skole, heligtet Religionen, et Institut for Agerdyrkningen, og et Lyststed indviet Kunstens og Smagens Guder.

Et Tilfælde der vakte en mere almindelig Deeltagelse, udmærkede Dagen. General Penmann, som selv var rykket ud, stod paa et Sted hvor Kuglerne paa alle Kanter omsusede ham. Udmærket ved sin Person, ved sin Dragt, blev han et Maal for Fiendens Musket- og Kartetst-

11b. Hans Følge, unge modige Militaire,
 indsaae Faren for den Mand's Liv paa hvem saa
 meget beroede; men Fiinsølelsen standsede Ut-
 tringen paa Læben. En eneste, ikke mindre ufor-
 færdet men mere aabenhjertig, mindede ham derom
 i et Dieblif der spændte hele hans Dpmærksomhed.
 "Er man bange for Skud", spurgte Gene-
 ralen? Nogle Minuter efter traf en Musketkugle
 ham i Benet. "Der fik jeg ogsaa en", sagde
 han ubekymret. Blodet sprudlede ud af Støv-
 len, dog vandrede han et langt Stykke førend
 Bognen blev sendt efter og ankom. Den førte
 ham endnu op paa Volden, hvorfra han over-
 skuede Scenen og da først lod sig forbinde.
 Hadende Tanken om at sættes ud af Virksomhed
 paa en Tid, den mere end nogensinde udfordre-
 des, troede han nogle saa Dage tilstrækkelige til
 at give ham den tilbage. Lægen, Hr. Profes-
 sor Winslow, vilde ikke krænke Sindet under Le-
 gemets Smerter. Han nærrede Diebliffets Haab,
 men hans Skarpblif saae Pulsaaren bestadiget,

og Kuren saa langsom, at endnu 10 Uger efter kunde Generalen ikke stye paa Foden.

Saarets formodede Ubetydelighed vedligeholdte imidlertid Gemytternes Tillid; og samme var langt fra at rokkes ved denne, paa 1ste September indsendte Dpfordring.

Min Herre!

"Vi, øverste Befalingsmænd over Hans Majestæts Søe og Landmagt, nu liggende for Kiøbenhavn, agte det tienligt paa denne Tid at opfordre Dem til at overgive Fæstningen, til den Ende at undgaae videre Blods Udgydelse, ved at afstaae fra et Forsvar, som det er øiensynligt, ikke længe kan fortsættes.

Kongen, vor allernaadigste Herre, har giort enhver Bestræbelse, for at afgjøre den nu omtvistede Punkt paa den meest forligende Maade, igiennem det diplomatiske Departement.

For at overbevise Hans Danske Majestæt og hele Verden om den Ulyst, som nøder Hans Majestæt til at tage Tilflugt til Waaben, for-

nye vi underskrevne for Dem, i dette Dieblif, da vore Tropper ere for Deres Porte og vore Batterier færdige at spille, Tilbudet af de samme fordeelagtige og mindelige Vilkaar, som foresloges Deres Hof igiennem Hans Majestæts Ministre.

Derfor De vil samtykke i at overlevere den Danske Flode, og at vi føre samme bort, skal den holdes i Deposito for Hans Danske Majestæt, og skal tilbagegives med alle dens Udrustninger, i lige saa god Stand som den modtages, saasnart som de, ved en almindelig Fred fastsatte Bestemmelser, have bortfiernet den Nødvendighed, der har foranlediget dette Forlangende.

Eiendom af ethvert Slags, der har været taget siden Fiendtlighedernes Begyndelse, skal Eierne tilbagegives; og god Forstaaelse imellem de forenede Riger af Stor-Britanien og Dannemark, kan igjen fornøjes.

Men dersom dette Tilbud nu forkastes kan det ikke gientages. Den tagne Eiendom, offentlig eller privat, maa da tilhøre Tagerne; og Staden, naar samme vindes, maa dele andre erobrede Byers Skiæbne.

Vi maa paaftaae en hurtig Beslutning; thi i den fremmlige Stilling vore Tropper for nærværende Tid have, saa nær ved Deres Glacie, er det snarreste og kraftigste Angreb uomgiængeligt, og Tøven vilde være upassende.

Vi vente altsaa at modtage Deres Beslutning i Dag Klokken 4. Vi have den Ære 2c."

Hovedkvarteret for Kiøbenhavn d. 1ste Septbr. 1807.

J. Gambier.

Admiral af det Blaa, og
Højskommanderende over
Hans Majestæts Skibe og
Fartøier i Øster-Soen.

Cathcart.

Højskommanderende over
Hans Majestæts Tropper
paa denne Expedition, og
i Norden af Fasilandet.

Svaret var:

"At vor Flode, der er vor uimodsigelige Eiendom, var lige saa sikker i Hans Majestæts

Hænder, som den nogenſinde kunde være det i Kongen af Engellands, mod hvem Han aldrig havde havt nogen Fiendtlighed i Sinde; at ſkulde de være grufomme nok til at ſøge at ødelægge en Stad, der ikke havde givet den mindſte Anledning til en ſaadan Medhandling fra deres Side, maatte den underkaſte ſig ſin Skæbne; men at Vre og Pligt bøde os at forkaſte ethvert Forſlag, ſom var upaſſende at gjøre en uafhængig Magt; og at vi havde beſluttet at tilbagedrive ethvert Angreb, og til det Yderſte at forſvare Staden og vor gode Sag, for hvilken vi vare rede at opoffre vort Liv.”

Det eneſte der kunde gøres, var at forelægge Hans Majestæt Opfordringen, for at erfare Hans allerhøieſte Beſlutning.”

Herpaa indløb d. 2den September en Skrivelse fra de Høiſtkommanderende, ſom indeholdt, at: ”det var ugierne de maatte berette Generaalen, at det ikke ſtod i deres Magt at ſtandſe deres combinerede Operationer, for den Tid der

udfordredes til at raadspørge hans Regiering. De havde gjort det yderste deres Autoritets Grændser tilstode dem, i at tilbyde ham i nærværende Dieblig lige saa fordeeltige Vilkaar, som de der vare blevne foreflagne for at forebygge et Brud.

De vilde inderlig beklage, om Staden tog Skade; men saa følte de en Tilfredshed i den Betragtning, at de, ved at fornøe for sidste Gang de fordeeltigste og mindeligste Vilkaar, havde gjort det yderste for at spare Blods Udgydelse, og forekomme Krigens Rædsler."

Nogle have tænkt, mange have gientaget: hvortil nyttede det at udsætte Staden for disse Rædsler naar de ikke kunde afværge, naar de blot nogle Dage kunde udholdes? Ormen vaander sig under Foden; Saaret svier ved Berørelsen; men denne Forsynlighedens Uttring vilde da bleven haanet, og den fortiente det. Magten tæmmer Løver. Mod er saa underordnet en Dyb, at den ringeste Soldat i Hæren kan besidde

den i lige Grad med sin Anfører. Hvad der er ubetvingelig Mandighed hos den Enkelte, kan blive sørgelig Haardnakkenhed hos Chefen. Hiin Fiøber Laurbær-Kransen med sit Liv, det var hans Eiendom; han hengiver det for Staten, det er hans Pligt; men Høvdingen beregner det Heles Binding, det Heles Tab; og nedlægdes endnu Borger-Samfundets Be og Vel i hans Haand, da holder han det anfortroede Pandt lempelig; ikke slipper det af Uforstand, ikke knuser det af Stivhed. Kongens Bud, Trens Love, Mandens Følelse talte alle lige høit til Genera- lens Hierte for den yderste Modstand. Kiække Tusinder tilsvore ham deres Bistand. Saadan var hans Udkomst. Men overalt, lad de, som opfaste hiint Spørgsmaal, læse dette Ordens Svar der benægter al Udsættelse, og det er fuldkommen opløst.

Nu spændtes Forventningen stærkere. Forsvarsmidlerne forøgedes. Fiendens Bevægelser speidedes fra Taarnene. Springvandet var af-

skaaret, Brønde opledtes, Vandet filtreredes. Lazareetterne strax i Førstningen herlig indrettede ved Professor Winslow, holdtes i deres Orden. Brandcorpsset samlede paa Pladserne i Beredskab. En Bombardering ventedes; men den var beregnet efter Kriigshistoriens sædvanlige. Adskillige Bomber havde allerede været indkastede i Staden, flere i Citadellet, mange mod Skibene. Virkningen var ubetydelig, paa dens nær som sprængte Kanonbaaden i Luften. Vi huske nok de engelske Bomber fra 1801, hørtes overalt med Spot; de knalde i Luften, de due intet. Vel sagde Kyndigere Officerer, saa skulde de netop naar de kastes mod Fartøier, siden alle Stykker da kunne træffe; sigtes de efter Huse, bør de ikke briste førend med Faldet. Men Ungdommen var fro, Mængden sorgløs, og selv de Frygtsomme ahnede kun løselig en Fare, de vare ubekiendte med.

Endelig dalede Solen den 3die September. Dagen havde været skion; Aftenen var blid.

En krigerst Musik tonede fra Hovedvagtens;
 Skarer omgave den. Dret nød, Diet hæstede
 sig paa Kredsens Skionne, Hiertet aandede Fred.
 Bludselige Forandring! Fryghedens Taage for-
 svandt ved Gnisterne af den første nedstyrtende
 Granat. Fra Altanen saae jeg den falde tæt
 uden for Slagterboderne. Den saarede ingen,
 men den splittede Flokken. Et Angest-Skriig
 undfoer den; en Gysen giennembævede den. Det
 var ikke Feigheds Følelse, det var Dæmonens
 Stemme der klemte Brystet, der rystede Siælen.

Kun den øieblikkelige Dvergang fra saa mod-
 satte Sindsbevægelser, som dem Tonekunstens
 Harmonier skabe til dem Bellonas Bulder op-
 vækker, kunde frembringe denne Fornemmelse.
 Der er Bombardementet! løb fra alles Læber,
 og uophørlige Knald bekræftede kun alt formeget
 Sandheden. Som Fuglen tyer til Reden, søgte
 Menneskerne ind i Husene; snart syntes Gaderne
 øde. Det hvidskende Hviin, den rædsomme Bra-
 gen, de knyttrende Slag, Rudernes Klirring,

Lagstenenes Kassen; alle disse forskiellige Lyd forenede, fordoblede i det samme Secund, gienemfore enhver's Indre. Siækhed møder Faren, ægger den, trodser den; men Manden seer sin Fiende, han vil handle, han vil væрге sig. Stil ham hen i Mørket, uvirksom; hans Liv anfaldt af lurende Mordere: seig kan han ikke vorde, men hans Mod er krænket, men hans Sind er nedstemt.

Saadanne vare den første Times Fornemmelser. Naar Sindsbevægelse ere oppundne til en vis Høide, synke de igien ubemærkelig. Dog, mindstes end Skrækken vedbliver Angsteligheden. Jeg snoede mig, for saa at sige, imellem Døds-Regnen til mit Hiem. Det var ubeskadiget; men snart blussede Luerne et hundrede Skridt fra det i Tuslitsraad Stephansens Gaard. Den Tanke er tung, at see een Time tilintetgjøre Frugten af 30 Aars utrættelige Flid. Hvad Haab imidlertid at undgaae denne Skiæbne? Strax i Uveirets Udbrud en Brand saa nær;

intet Tilflugtssted uden Pladsen, ingen Flytnings-
 Hielp eller Midler. De Barbarer der tændte
 Ilden, søgte ved idelige Granater og Brandfug-
 ler at holde den ved lige. De sang fra Minut
 til Minut igiennem Gaden, og fielden forseilede
 Helvedskunsten sit Sigte.

Men den bestæmmedes dog af Virksom-
 heden og Modet. Brand-Corpsets Kraft var
 endnu usvækket. Under dets Anstrængelse sagt-
 nedes Ilden, slukkedes Luerne; men et nyt Ud-
 brud kaldte det til Vimmelskastet og flere Ste-
 der; dog paa 38 forskiellige lykkedes det Kast-
 hed og Arbeide at dæmpe eller forekomme Bran-
 den den første Nat.

Hvor den var lang, hvor den var gruselig!
 Læseren tilgive, at jeg i den almindelige Træng-
 sel vover at male mine Følelser. Men de vare
 Tusinde andres, og man tolker bedst sine egne.

Seg stod for mit Vindue, skimtede det fore-
 løbende Lynglimt, saae Bomberne stige, fulgte
 deres Dalen, maalte deres Bue og beregnede

mellem Haabet og Frygten, Muligheden af Fal-
 det imellem denne Side af Gaden eller hiin. De
 styrtede, de splittedes; Selvbevarelsen glædede
 sig ved Næstens Uheld, og det sammenkrumpe-
 de Bryst udvidede sig atter. Lisen var Fort; Gra-
 naternes affskyelige Bissen, Brandpilenes slange-
 formige Ildsprudning vare saa mange Dolkestik
 i det. Det angstede Blik søgte min Kone,
 mine Sønner. Døden var kun et Slag, et
 Blund; men hvor ubeskrivelig elendig kunde
 et eneste Dieblik gjøre os! Forsynets Haand af-
 vendte Faren. Morgenens gryede, Solen straa-
 lede. Nysgierrigheden lokkede Folk igien ud
 paa Gaderne, Nattens Udelæggelser beskuedes
 med Bemod, med Forbavselse. Endnu ved-
 holdte de uafbrudte; men Mørket havde laant
 den forøgede Nædsler. Den klare, blaanende
 Himmel syntes at love mere Sikkerhed. Al-
 den var endnu mindre; men Diet saae ikke
 længer Mordfluddet, og Hjertet haabede det
 ikke traf.

Forbittrelsen mod en Fiende, hvis Stolthed begik Uretfærdighed, hvis Uretfærdighed understøttedes af Lumskhed, og som ræd for vaabensføre Mænd, brugte alle Grusomhedens Redskaber mod værgeløse Qvinder og Børn, opmuntrede Sindet, hærdede Gemytterne. Huse vare beskadigede, Familier sørgede; men Forsvaret var heelt, var det samme. Bolden tordnede mod Fiendens Værker, og havde allerede forhen forstyrret det imellem Søerne; men Skaden kunde let udbedres, og hine udgjorde kun Puncter vanskelige at træffe; Staden var en umaadelig Skive som ikke kunde forfeiles. Denne Færens Vished i Byen, bragte ogsaa Tusinder til at flytte til Christianshavn og Amager. Boligerne forlodes, Eiendomme forsagedes. Med Moret ved Brystet, med Barnet ved Haanden, hagede Moderen til hine formcentlige Sikkerheds-Steder, medens Oldingen vaklede under Bægten af sine Nav, og Manden stønnede under Byrden af sine Sager, Kunde Laarns Drapper, Pro-

viant-Gaardens Riælbere, Cancelliets Hvælvinger fyldtes, proppedes med Flygtlinge; og Rigdommens Dæggebørn, hvis gyldne Gemakker prangede med alle Livets, alle Bellevedets Forfinelser, søgte fælleds Skærm med Armod og Ringhed paa fugtige Stene, inden grønne Bægge.

Dagen svandt; med Aftenen begyndte igien Bombarderingen, og varede uafbrudt til henimod Kl. 9 om Morgenens; efter hvilken Tid den sagtnedes, skjøndt der lige til Middag faldt enkelte Bomber. Menneskets Siæl har en større eller mindre Grad af Elasticitet. Brister ikke Skæren ganske under Anstrængelsen, springer den tilbage liig Palmen der nedbøies, men sluppet hæver atter Toppen mod Skyen. Skjøndt der i denne anden Nat ogsaa opkom Ild paa nogle og Tyve Steder; skjøndt Bygninger beskadigedes, Mennesker saaredes og dræbtes, hærflede dog en rastere Stemning. Den første Rystning var forbi. De som havde undgaaet hiin

Nats Farer, nærde Hadbet ligeledes at giennemgaae denne. Dets Straaler skimte endogsaa i den mørkeste; ja, efter Digterens Ord: det reiser med os giennem Livet, og forlader os end ikke i Døden. Tusinde Gange havde denne svævet hen over min Bolig; men Naturen fordrede uimodstaaelig sine Rettigheder. Diet, der saa længe, saa stadig havde fulgt de styrten- de Ildfugler, thyngedes, lufte. Jeg gav min Kone Haanden, bød mine Børn Farvel, bad Forsynet beskiærme os, og Sønnen overvældede Braget.

Hvor længe kan dette vare, spurgte man hinanden næste Morgen. Mismodigheden taug; de Bestemtere svarede, til Fiendens Forraad er udtømmet. Svage Trøst, som den der modtog ikke følte, den der gav ikke selv erkjendte. En Regiering skiændig nok til at ville, stærk nok til at kunne forberede et saadant Tog, havde neppe været sparsom paa Udelæggelses-Nedskaber. Dog var denne Formodning det eneste

Rør, hvorom Haabet torde holde. Ikke at Tansen om en Storm endnu opstod; ikke at jo tusinde Steder, hvor Hunger og Pest havde uendelig formeret Krigens Gyseligheder, havde tømt et langt bitterere Bæger; men Udsigten om enhver Bistand var betaget. Overbeviisningen, at kaad Grusomhed kunde i Tryghed, med Diæbel-Glæde opføre det samme Mordspil saa længe den lystede, gjorde Indtryk paa Krigeren, bekymrede Folket.

Ogsaa vorte Trængselen henimod Christianshavn. Mange Huse vare tomme; i mangfoldige kun enkelte Menneſker tilbage, og dette blev en med af Hovedaarsagerne til den paafølgende Brands Udbredelse. Det var allerede langt ud paa Eftermiddagen, da Budskabet kom til Hovedquarteret om Sommerpladsenes Anstikning. Alle Adjutanterne styrtede derhen. Ruglerne mødte dem endogsaa ved Kanalen. Det første Optog af den gyselige Tragedie var opført: Krudt-Forraadet antændtes; Mandskabet maatte for-

lade Skjøtsset, Flammerne hvirvlede sig og Ildstyrtten giennemglødede Himlen. Men dette Billede skulde snart udgiøre kun en ringe Deel af det store Rædsel-Malerie. Uophørlige, fra alle Sider varslende Lynglimt forkyndte Bombardementets Fornøelse. Dødens Budskaber krydsede, kappedes med hinanden. Kun for trolig udførte de Vredet. Ilden luede paa mange Steder; Sluknings-Redskaberne havde lidt ved de foregaaende Anstrængelser. Anføreren for Brand-Corpsset var gvaestet. Waagning og Arbeide havde udtømmet Menneskets Kræfter. Luerne rasede; Elementet kiendte ingen Grændser. Holmens Magt kom; Væerne kunde hæрге, de mægtede ikke at standse; alt flød sammen i en almindelig Brand.

Templer benævnes Guds Huse. Udtrykket er Skaberen uværdigt; men hvad Sprog udtrykker hans Almagt? Domkirken, Frue Kirke var ærværdig ved sin Alder, hellig ved sin Bestemmelse. Dens Spiir tronedede over Staden,

dens Gravminder hædrede Heltene, gjorde Runstenen Tre. Bellona vinkede sine Furier. Deres gabende Struber udaandede de gloende Kugler, der tændte det. Vor Frue Kirke brænder, gienløb fra Læbe til Læbe, og Ureligionen selv følte Tilgedanighed, følte Deeltagelse. Diebliffet kom der skulde nedstyrte dens Høide i Gruset. Den sank; Dronet lød hen igiennem Hvalvingerne. Wederstyggelighedens Dæmon klappede med sine Rævvinger, Englands Horder hørte Marslet, og deres Frydehviin opstege mod Skyen.

Udelæggelsen herskede vide. Forfærdelse gik foran den, Sammer omgav den. Byens forrige Brand levede Midler til at frelse Gledom. Her var Livet omspendt med uundvigelige Farer. Da kæmpedes allene med Luerne forneden; nu nedregnede tillige Ild-Masser fra Luften; da stode vi i Guds Haand, han er barmhiertig; nu i Menneftenes, og disse vare Tigere.

Man forestille sig den rødflammende Himmel, de uoverseelige Rader af gloende Bygninger, af styrkende Mure; de uophørlig knyttende Bomber, Granaternes Helved-Sang, Brandpilenes Sprudning. Man skildre sig den fortvivlende Moder, i hvis Arme Barnet knuses; Faderen der henbløder Livet ved Sønnens Fødder; Manden, ved hvis Side Magen sønderrives. Man tilføie Gadernes Tomhed, Waaningernes Dde, hvor een ulykkelig Gnist maatte sætte det Hele i Flamme. Overdriver jeg Maleriet? ere Farverne for mørke, for affstikkende? Lad Tvivleren blot spørge; lad ham indtræde i Domkirken for at see Ddelæggelsen, lad ham sætte Foden i Petri for at skue Forstyrrelsen. Forbavses ikke hans Die ved denne, sammenpresses ikke hans Bryst ved hiin, da bestylde han mig for Sværmeri, da finde han Trækkene for stærke; og dog hvilken uendelig Afstand imellem sliq en stille Farens Besigtigelse og hine buldrende, dødsvangre Optrin!

Tor jeg tale om dem af egen Erfaring? jo, een Bombe faldt igiennem Portkammeret til Jorden; den blev heel. En Granat fløi ind i Høloftet, den tændte ikke. Vi drømte os sikkert i de undre Etager end i den øverste. Alle de andre Familier havde forladt Huset. Min befandt sig i den, hvor en Bombe slog igiennem Muren, medens jeg stod med to Karle i Gaarden. Tanken om Faren ovenpaa fik kun et Diebligs Tid. En Dwarbielke hvorimod den tørnede, smed den tilbage ud igiennem Gangdøren. Dens ildsprudende Strube laae for os; en Forbybning fiernede os noget længere fra den. I Forvirringen glemte jeg at kaste mig ned, men en naturlig Bevægelse lod mig bortvende Ansigtet. Forsynet styrede de bristende Stykker; jeg fandt alle mine uskadte, men mellem Livet og Døden havde kun været et Minut, nogle Tommer.

Hvi skaanede det ikke lige naadig min Tredveaars Ben! Han myrdedes, han splittedes den samme Morgen. Redelige Ernst! ikke om-

dandsede Grazierne Din Bugge, Muserne Din Bane; men Urlighed, men Trofasthed ledsagede Din Vandel. Du ahnede Døden, da Du sidste Gang rakte mig Haanden. Den var skrækkelig men den var kort; Kun et Dieblisk følte Du dens Dvaler. Fred med Dit Støv! Forbandede over de Uhyrer der affølede det for Tiden!

Som den Martrede, der af sin bedøvende Dvale opvaagner med et smerteligt Af! saaledes jamrede Kiøbenhavns Indvaanere, da Dagen endelig oplyste Nattens Scener. Længe endnu saae Solen fra sin høie Bane Fordærvelsen vedvare. Først Kl. 11 stillede Fiendens Kæfen. Var Blodtørsten lædsket? Nei, Løven dræber, mættes og sparer. Hænen sønder slider Flokken, og snuster det fjerne Bytte i Midten af blødende Kroppe. Kunde der tvivles om Lyst til fremdeles at skade, om Vorne til at myrde? Drømmen om at udtømme Fiendens Forraad om ikke hans Grumhed, var forsvunden. Misnøiens Stemme hævede sig. Borgeren saac

fra sin Post paa Borden, alt hvad han havde fik-
rest paa Jorden truet med Undergang. Pligt
og Vre bøde ham blive; men de gjorde ham
Dyfyldelsen tung; Uvisheden var piinligere
end Slaget; og Tanken: min Eiendom er for-
tæret, min Hustrue, mine Spæde ere huusvils-
de, de ere maaskee — — den giennemsiisnede
Hiertet.

Staaer frem, I som i fierne Tryghed be-
regnede Faren: I, som haanede 3 Dages An-
gest, som endnu harmes over Modstandens Kort-
hed. Kunde Modet alene udføre Umuligheder?
Sandelig, der vare lige saa fiække Hiertes inden
for Hovedstadens Bolde, som i Rigernes Lan-
de; de sloge lige saa varmt for Fyrstens og Fø-
delandets Hæder; men personlig Tapperhed har
saa mangan Gang maattet segne for Kriigskun-
stens Værker. Viser os den Fæstning der har
trodsset dem; viser os den Stad der i 3 Dage
modtog Ti Tusinde Bomber og Brandfugler i
sin Barm. Findes Tallet maaskee overdrevet?

Alle Beretninger have omtalt nogle og halvsierdsindstykke Morsere og Hobitzer, der spillede paa Byen. Nedsætter det til 60.

Foruden de mange enkelte Bomber og Kugler der indskiedes i Dagens Løb, varede Bombardementet uafbrudt de tvende Nætter i 12 Timer, den tredie i mere end 16. Krigskyndige vide, at der kan skee et Skud med samme Stykke i hvert Qvarteer. Multiplicerer disse 40 Timers med 60 Mordmaskiner og Summen udgjør 9600; og dog, uden sammes ødelæggende Virkninger i Henseende til Branden; uagtet de erfarneste Artillerie-Officerer faae efter Capitulationen, svære fiendtlige Batterier, hvis Anlæg det skarpsigtigste Die dog ikke før havde kunnet bemærke, bestemte til, under et Hoved-Angreb, at demontere Skjotset paa Vold-Bastionerne, havde Modet længe villet trodse alle Kunstens Anstrængelser, Hærens Styrke og den truende Storm.

Denne tilberedtes. Alt vare Riisknipperne

bundne, Grav-Brøerne ordnede, Stierne henlagte paa Kysten. Matroserne skulde have udgiort Fortroppen. Fienden ringeagtede deres Liv; men den beregnede deres Wildhed; Se de Arme! der føle den. Ikke var det imidlertid denne Betragtning, som først siden ved Kiendsgierningen gjordes, der tilraadede Dvergivelsen. Tingenes Tilstand, Gemytternes Stemning gjorde Forflags Uttringer nødvendige; de skete.

Dog endnu først gave Major Holsteens Baabenbrødre et nyt Beviis paa deres Iver og Mod. Tillige med en Deel af Landeværnet, drog de ud for at rædde de i Tømmerpladsens Brand efterladte Kanoner. Atter faldt nogle af deres Tappre; atter lemlæstedes Unglinger; men Forsøget lykkedes; men Hæder krandsede hines Baare, Medfølelse lindrede disses Saar. Ikke bør Sandhed fortie, at Lieut. Drevsen af Landeværnet deelte Faren med dem som Frivillig; at Lieut. Hammer af samme foragtede den og fremledte sin Skare til Wren.

Det var den 5te September om Aftenen, at Generalen gjorde Fienden første Uttring om Underhandling, hvorved berettes, at nærmere Meddelelse skulde skee, naar næste Dag de forsamlede øverste Autoriteter havde afgivet deres behørigte Betænkning.

Til Gien svar meldte Lord Cathcart, at: "Den samme Nødvendighed, der ved nærværende Anledning havde bragt dem til at tage Tilflugt til Waaben, tvang ham fremdeles til at undvige enhver Uttring, som allene kunde frembringe Forsøgning. Men for at bevise hans ibrige Ønske efter at gjøre en Ende paa Oprin, som han med den største Bekymring betragtede, saa indsendte han hermed en Officer, der havde Fuldmagt at modtage ethvert Forslag, Generalen maatte være findet at gjøre Capitulations-Artiklerne betærfende, og som gav nogen mulig Anledning til at bevilge endogsaa den korteste Waabenstilstand."

Officeren paastod, som en uafvigelig Betingelse, Flodens Udlevering. Mundtlige Ud-

ladelser om Bombardementets Fornøielse ved hans Tilbagekomst uden et afgjørende Svar, ledsagede Erklæringen. Bange Uvisshed talte Nattens Minutter; men den svandt uforstyrret. Morgenen samlede Departementernes Foresatte omkring Generalens Syge-Leie. Følelsen af fremmed Bold, af egen Redelighed, af krænket Hæder, af Fødelandskiærlighed, af udstaaede Trængsler, af mødende Ulykker, giennemtrængte, mærtrede Hjertet. Men det leed med de jamrende Tusinder, det horte Folkets Dnske og udsukkede Samtykket. I Dag have vi jor= det vor Fader, sagde Steen Bille til Admiral Winterfeldt, og viffede Taaren af Diet.

”Jeg antager, tilskrev Generalen Lord Cathcart, Deres Forslag om at indtræde i Underhandlinger paa Grundbetingelsen af Flodens Udlevering; men med det udtrykkelige Vilkaar, at ingen andre engelske Militaire skulde betræde Staden, end de til denne Hensigt udnævnte Commissarier og vedkommende Personer.”

Lord Cathcarts Svar herpaa var: "At han havde meddeelt Admiralen begge Generalens Breve af 5te og 6te, og at de samtykkede i at underhandle om Capitulationen under Grundbetingelsen af den danske Flodes Overantvordelse; men siden ingen Capitulations-Artikler tillige vare tilstillede, saa skulde der strax blive sendt høie Officerer saavel af Søe- som Land-Staten, til at forenes med Generalen eller de af ham dertil udnævnte Befuldmægtigede, om bemeldte Artikler, og om muligt forbinde hans attraaede Ønsker i Henseende til Kiøbenhavns Besættelse, med Opfyldelsen af den Tieneste-Pligt der paa-laae de britiske Høistcommanderende."

Til Gien svar skrev Generalen: "Saasnart De behager at bestemme et neutralt Sted udenfor Byen, hvor man paa begge Sider kan møde for at underhandle, skulle Officerer forsynede med Fuldmagt til denne Hensigts Opnaaelse udsendes; og imidlertid er Vaabenstilstanden at

ansæe som vedvarende, til modsatte Befalinger skulde gives."

Fienden var for stolt af sin Styrke, for vis paa sit Bytte, til ikke at vise sit Overmod. Herolden kom tilbage med det Svar, at: "De til Underhandlingen paa engelsk Side udnævnte Officerer ventede ved Barrieren, for at møde de danske Befuldmægtigede til denne uopholdelige Omhandling imellem deres Forposter og vore Linier:

At Befaling havde været given, at ophøre med Bombarderingen og standse Skydningen fra det Dieblisk Generalens første Brev ankom; men ingen Vaabensstilstand havde været indgaaet; et Beviis herpaa var, at der af de Danske, nogle Diebliske før, havde været sat Ild paa et Huus tæt ved de britiske Skildvagter: og endelig kunde man, som forhen mere end engang var erklæret, ikke bevilge nogen videre Opsættelse i denne Sag; men det maatte strax vise sig, om de fore-

flagne Artikler vare af en Beskaffenhed der kunde berettigede til en Waabenstilstand.”

De paa dansk Side udnævnte Underhandlere, General-Major Walterstorff, Admiral Lütken, og General-Auditeur Bornemann antraf ved bemeldte brændende Huus, General-Lieutenant Arthur Wellesley, Oberst-Lieutenant George Murray, og Flag-Captain Sir Home Popham, som forelæste dem General Peymanns Brev, og forlangte at underhandle strax paa Stedet eller at tage med dem til Staden.

Paa Forestilling, at Sagens yderste Bigtighed udfordrede mere Overlæg, og at Generalen der var syg, maatte underrettes om deres Komme, tilbød Popham sig at ledsage General-Auditeuren til Hovedkvarteret.

De ankom.

Tigeren var med ham i Salen; jeg blev befalet at gaae ind; der tales des fransk; Gienstanden var Floden. Man give mig et Stykke Papiir, sagde Popham, og jeg skal strax med

min Blyantspen opsætte Hovedpunkten. Den lød, at: "den danske Flode med alle dens Arsenaler og Tilbehør, skulde udleveres hans Storbritaniske Majestæt til Eiendom, og at Regjeringen skulde til Udrustningen afgive det fornødne Mandskab, for at den kunde forlade Havnen, naar de engelske Høistcommanderende maatte finde det for godt." Vi studsede ved Ordet, Eiendom; der var aldrig før talt uden om et Depositum. Man havde ikke, sagde han, antaget det første Tilbud. Jeg spurgte ham paa engelsk, om der ved Floden da kunde forstaaes andet end Orlogsskibene? Svaret var: enhver Baad. Men ved Sø-Kriigs-Sager, blev jeg ved, kan dog ikke menes uden hvad der hører til hvert enkelt Skibs Udrustning. — Hvert Stykke i Arsenalet. Jeg vendte mig fra ham, og gik hen i Bærøset. Myrd Rovdyret, raabte en indvortes Stemme, i det Haanden berørte Hæftet af Kaarden. Men Tanken om Snig nord holdt den tilbage, og Overlæggct hvidskede: Hvor-

mange hans Eige staae i dette Nieblif omkring os! jeg bragte Generalen Niddingens Udkast.

Stadens Overste vare forsamlede. Hierterne oprørtes ved Læsningen; Harmen brusede paa Læben; Breden gnistrede i Diet. Lad hver Mand ruste sig; lad Tusinder segne i Udfaldet; heller det værste end en saadan Skiændsel, var det almene Raab. General-Auditeuren kom ned for at erfare Beslutningen. Endnu stormede Lidenskaberne; men Fornuften vilde adspørges. Forslag giordes, Indvendinger høres; en Time forløb. General-Auditeuren gik, kom. Hiin Frække saae paa Uret, vilde ikke dvæle, og forlangte omsider at hente de andre Underhandlere for at afgjøre Sagen den selvsamme Nat. Han kiorte, og endnu i Vognen fordrede han hiint Udkast tilbage, som jeg maatte levere ham.

Omhandlingerne fortsattes, Generalens Begeme leed, hans Siæl smægtede. Tre, Fædrelandskhed, Fortvivlelsen selv hævede høit sin Stemme; Fornuft, Overlæg yttrede sin Me-

ning. Endelig fik Sindighed Ordet: Have vi, spurgte den, endog blot et Skimt af Haab om Undsætning? Kunne vi formene Fienden at fortsætte Bombarderingen saalænge han vil? og maa ikke, medens nye Dele af Staden ødelægges, tillige Underholdnings-Midlerne formindskes? bør ikke Rigets Arkiver, Bankens Fonds, Land-Arsenalets Forraader, Hovedstadens Hundrede Tusinde Siæle veies imod nogle Dages vedholdende Modstand? ja, kan nogen Magt paa Jorden fravrifte Fienden Siælland, naar han har taget Cronborg og er Herre over Sundet og Beltet? Den danske Flode paa den ene Side, Hoved-Den paa den anden. Svaret hendøde paa Læben, og Nødvendighedens Tern-Haand frarev den Taet.

Dog forgiæves vilde den aftvinge Commandeur Wille det. Han stemmede for at gjøre et Udfald med hver vaabendygtig Mand af Staden og Defensionen. Lader os falde, sagde han; men lader os døe med Ære. Vilde Seier Erandsæt Daaden? vilde Unger fulgt Skridtet?

Kiærlighed kan smile i Døden; men den trodser fielden ustraffet Kunstens Regler, og en flokkende Mængde er en svag Dømmning mod disciplinerede Dropper. Dog, havde Lykken end kronet Boveligheden, saa vilde Fienden næste Dag have gientaget sin Stilling, forstærket sine Værker, og hævet sin Harm mod Mændene, ved at nedslinge med forøget Raserie sin morderske Udelæggelse imellem Qvinder og Børn. Men den høimodige Søe-Kriger saae kun, tænkte kun i det Dieblig paa Flagets Ære. Floden var groet til hans Hjerte, den kunde ikke løsslides; den ankrede i dets Rødder.

Underhandlerne kom imidlertid tilbage. Istedet for General-Auditeur Bornemann, som indstændig frabad sig Overværelsen, udnævnedes Hr. General-Adjutant Kirchhoff. Ogsaa han undskyldte sig med Ukyndighed i Sproget; men Tiden trængede, Standens Liighed udfordredes, han ledsagede de andre; Underhandlingerne begyndte.

Skumle Mellemrum! Smedens ovenpaa Stadens Skiæbne bestemtes, krynpede sig Hiertet nedent under ved Dfferet. For alle var det pinefuldt; for See-Krigerne at hengive Danmarks Flode, Rigernes Palladium, det var for Moderen at rive Barnet fra Brystet, og tiltrække det Tigeren. Selv Haabet, som dog ellers endnu tilvinker den Synkende, udstrakte her ikke Haanden. Vi kiendte vore Fienders Tænkemaade, vi overbevistes derom da General-Major Walterstorff indtraadte i Stuen med Capitulations-Punkterne. Der havde endnu først været paa- staaet Besættelsen af Tre Kroners Batterie, af Øster og Amager Port udelukkende, og af de tvende andre i Forening med Stadens Tropper. De vare nu :

1ste Artikel.

Naar denne Capitulation bliver underskreven og stadfæstet, skulle Hans Britanniske Majestæts Tropper sættes i Besiddelse af Citadellet.

2den Artikel.

En Vagt af Hans Britanniske Majestæts
Tropper, skal ligeledes besætte Holmene.

3die Artikel.

Skibene, samt Kriigs-Fartøierne af enhver
Benevnelſe, tillige med alle Hans Danske Maje-
stæts tilhørende Skibs-Sager og Søe-Inventa-
rium, ſkulle overgives i de Personers Værg,
ſom blive udnævne de ved de Høiſtcommanderende
for Hans Britanniske Majestæts Kriigsmagt, og
de ſkulle ufortøvet sættes i Beſiddelſe af Hol-
mene, ſamt alle de dertil hørende Bygninger og
Forraads-Huſe.

4de Artikel.

De ſig i Hans Britanniske Majestæts Tie-
neſte beſindende Forraads- og Førsels-Skibe,
ſkulle tillades, hvis fornødent gøres, at komme
ind i Havnen, for igien at indſkibe hvad Skibs-
ſager og Tropper de have bragt til denne De.

5te Artikel.

Saasnart Skibene skulde være udbragte fra Holmen, eller inden 6 Uger fra denne Capitulations Datum, eller før, om muligt, skulle hans Britanniske Majestæts Tropper overantvordes Hans Danske Majestæts Tropper Citadellet i den Tilstand, hvori det vil befindes naar de besætte samme. Hans Britanniske Majestæts Tropper skulle ligeledes inden før ommeldte Tiid, eller snarere, om muligt, igien indskibes fra Den Siælland.

6te Artikel.

Fra denne Capitulations Datum skulle Fiendtlighederne ophøre over hele Siælland.

7de Artikel.

Ingen Person, være sig hvo det er, skal vorde molesteret; og al Eiendom, offentlig eller privat, undtagen de forommeldte, Hans Danske Majestæt tilhørende Skibe og Kriigs-Fartøier, samt Skibs-Sager og Soc-Inventarium, skal respecteres, og alle civile og militaire Be-

tientere i Hans Danske Majestæts Tieneste, skulle vedblive i den fulde Udøvelse af deres Embedsforretninger over hele Siælland; og alt skal anvendes, som kan sigte til at fremme Enighed og god Forstaaelse imellem de tvende Folk.

8de Artikel.

Alle paa begge Sider tagne Fanger, skulle ubetinget tilbagegives; og de Officerer, som ere Fanger paa Orsørd, skulle befries fra sammes Forpligtelse.

9de Artikel.

Al engelsk Eiendom, som maatte have været sequestreret, i Følge de stedhavende Fiendtligheder, skal tilstilles Eierne. Denne Capitulation skal stadfæstes ved de respective Høisteommanderende, og Stadfæstelserne skulle udværlæs førend Kl. 12 denne Dags Middag.

Givet i Kiøbenhavn den syvende Dag af
September. 1807.

C. F. Walterstorff.

Arthur Wellesley.

C. Lütken.

Home Popham.

F. H. Kirchhoff.

George Murray.

Bladet indeholdt Danner = Rigets Ydmygelse; men det bevidnede Folke = Rettens, Natur = Lovens Overtrædelse og Englands evindelige Skiændsel. Trøst kunde denne Betragtning ikke meddele; men den vakte Lillid til Uretfærdighedens Dommer, til Uskylds Hævner; og Haabet saae ud mod Giengieldelsens Dag.

General-Major Walterstorff gik bort for at gjøre en fransk Oversættelse deraf. Klokken var 2. Hvor langsomt Timerne krøbe! Lidenskabernes Storm var sagtnet, men endnu rullede Sindets Bover. Mørkhed sad paa hver Pande; intet livligt Billede fremstillede sig Indbildningen. Den foremalede sig kun nærværende Uheld, kommende Krænkelser. Sikkerhed var erhvervet, men Livet var Lede; ofte fortrødes Prisen.

Dagen lysnede. Det blev min Lod at reenskrive Foreningen. Kl. 9 afgik Underhandlerne med den, ledsagede af G. M. Walt. som bragte den tilbage saaledes underskrevet.

Stadfæstet og bekræftet ved os, i det Britiske Hovedkvarter paa Hellerup, denne for nævnte syvende Dag af September. 1807.

J. Gambier.

Cathcart.

Det er en Lykke for Kiøbenhavn, sagde Popham medens Underhandlingerne, at Capitulationen nu sluttes. Vi have seet fra Frederiksberg en utrolig Mængde Barer henflyttes til Christianshavn og Amager; (det var de Flygtendes Gods) og den Deel af Staden var just bestemt at bombarderes i Nat. Indbildningen gøs ved Billedet af Udelæggelsen imellem de der sammenpressede Skarer. Men saa foldt taler Mennesket om Tusinders Fordærv, naar Ministeren fra Cabinettet gjør ham det til Pligt at være Grusomhedens Bødel, Uergierighedens Træl. Saadanne vare hine 28000, der udgjorde den engelske Hær.

Med forskellige, med stridende Følelser modtog Staden Efterretningen. Mangen Ung-

ling frøs, hans Blod kogte. Mangen Mand harmedes, hans Mod trodsede; men Mængden aandede frit, gientaldte sig Faren, glædede sig ved Sikkerheden og tryede til Hjemmet. Smid- lertid stinede Skarer til Kongens Rytterv. Selv- følelsen glødede hos nogle; men Uforstand op- pustede Ilden. Den kunde have opløst; men den dæmpedes i Udbrudet. Intet Blod flød, Flokken adsplittedes; Rolighed vendte tilbage. For at befæste den stillede for Hovedquarteret i nogle Dage, en Vagt af Prindsens Liv-Corps og siden af Soldater. Rytteriet giennemreed Ga- derne. Om Eftermiddagen besattes Citadellet, toges Holmene i Besiddelse; men ingen Engel- lænder betraadde Byen. For at forebygge Sam- fund blev Castelsporten mod Staden lukket, og en Palisadering gjort langs Esplanaden.

Endnu røge Ruinerne af 305 Huse, end- nu vaandede sig den Saarede paa sit Marterleie; men Dræbningens Scene var sluttet. Fra Fiendtlighedernes Begyndelse til den 5te Sep-

tember døde i ærefuld Kamp 183, og saaredes 350. Intet Corps tabte i Forhold til Antallet, saa meget som Herskabs-Skytterne. Af 118 Mand dræbtes 16, kvæstedes 32. Kongens Livjægere staae næst i Tabet af deres Brødre; 14 faldt, 51 saaredes. Hine smilede i Døden, den var et Blund. Nogle af disse maatte giennem lange Lidelser indgaae i Udødelighedens Tempel. Søe-Defensionen havde 53 Døde og 50 Dvæstede. Bombardementet myrdede og beskadigede et endnu større Tal; men det kunde vanskelig med Nøiagtighed bestemmes, da saamange forlode Hjemmet, adskillige sikkert omkom i Luerne og flere fandt Døden eller lenthæstelse paa Gaderne. Der var ellers ved denne Leilighed, sørget for vore blødende Krigere med en Kundelighed som gjorde Regjeringen, og en Omhyggelighed som gjorde Hr. Professor Winslow Ære. Ham ene skulde alle disse midlertidige Lazaretter deres Indretning og Orden, nemlig:

- 1) Frederichs Hospital, 230 Senge, under Hr. Professor Schumachers Opsigt.
- 2) Almindelige Hospital, 150 dito, under Over-Hospitals-Læge Hr. Jacobsens.
- 3) Ereerhusets Lazaret, 100 dito, bestemt for epidemisk Syge; men brugtes ei, da slige Sygdomme ikke herskede.
- 4) Landeværnets Lazaret, 130 dito, under Hr. Regiments Chirurg Frieses Opsigt.
- 5) Accouchementhusets Officer-Lazar. 16 dito, under Hr. Prof. Sartorffs.
- 6) Land-Cadet-Acadets. Offic.-Laz., 40 dito, under Hr. Regim.-Chirurg Stebuses og Reserve Chir. Jacobsens.
- 7) Sø-Cadet-Acadets., Offic.-Laz., 50 dito, blev ei brugt af Mangel paa Syge.
- 8) Døvstumme-Instituts Officer-Laz. 12 dito, blev ligeledes ei brugt.
- 9) Cronprindsens Liv-Corps Lazaret, 40 dito, under Hr. Doctor Kallff.

10) Hatte smaae Forbindingsstuer, anlagte ved Udkandterne af Byen, under Regiments-Chirurg Hr. Muths Bestyrelse.

Foruden disse midlertidige, vare der endnu følgende faste militaire Sygestuer og Hospitaller eller Lazaretter.

11) Artilleriets Lazaret, 70 Senge, under Hr. Prof. Regim. Chir. Giesemanns.

12) Liv-Bagtenes dito, 33 dito, under Hr. Regim. Chir. Hartvigss.

13) Danffe Liv-Regiments dito, 51 dito, under Hr. Regim. Chir. Schades.

14) Norske Liv-Regiments dito, 50 dito, under Hr. Regim. Chir. Beauvins.

15) Cronprindsens Regiments dito, 40 dito, var ledigt og til Reserve.

16) Prinds Christians Regim. dito, 43 dito, under Hr. Comp. Chir. Wollss.

17) Marine-Regimentets dito, 76 dito, under Herrer Broctdorffs et Wandels.

- 18) Citabellets dito, 25 dito, under Hr. Battalions Chir. Sommers.
- 19) Sø-Dvæsthuset, 800 Senge, under Sø-
Statens Overlæger, Hr. Doct. Falkenthals
og Prof. Herholdts.
- 20) Nyboders Sø-Hospital, 200 dito, under
Divisions Chirurgernes og Hr. Divisions
Chirurg Hahns specielle Bestyrelse.

Hele Transport-Væsenet med de Syge eller
Dvæstede, blev bestyret af Hr. Lieutnant Meidel
ved Prinds Christians Regiment.

Borgeren føler, fornøier sig over Patrio-
tens Daad; men han frydes, han hæves ved
Visheden om, at hans Fyrste ikke snarere er-
farer samme, end han iler at afbetale en Deel
af Samfundets Gield ved et offentlig Paaftion-
nelles-Beviis, hæderligt for Modtageren, end-
nu hæderligere for ham selv. Frederik gav
Winslow det.

Hvormange af Garnisonen viiste sig ikke
siden uværdige denne Omsorg! Marine-Re-

gimentet blev ved sin første Oprettelse samlet af de, fra Armeens øvrige Corps afgivne Enkelte. Det havde siden Tydslands seneste Omveltninger, faaet et stort Antal Recruter. Slige fremmedartede Dele kunde ikke vel udgiøre et godt Heelt. Regimentet havde Holdning og Raskhed; det manglede Urefølelse og Sæder, og hvorledes kunde det have Hengivenhed? Der vare 491 Mand deraf paa Trekroners Batterie, 292 paa den flydende Defension. Om de første i Kampens Time havde været tro, er vel meget usikkert; vist er det, at de i Flyttelsens Time dreve deres Freløshed til det Yderste. Truende deres Officerer med øieblikkelig Død, tiltvang Mængden sig Frihed at gaae over til Fienden, som forøgede sine Leiesvendes Rader med disse Nederdrægtige. Deres Staldbrodre fulgte hemmelig deres Fied. Af dette ene Regiment overløbe indtil den 19de October 1002; og Besætningen mistede paa denne Maade i alt 1211 Mand. Intet Tab for Fædernelandet;

men, at en Trediedeel af Hovedstadens regulære Mandskab viiste sig aabenbare Forrædere siden, er et Beviis mere for Capitulationens Nødvendighed i Diebliffet.

Sørge-Budskabet var strax bleven affendt til Kiel. Greverne Schmettau og Holt vare Overbringerne. Med Længsel ventedes de tilbage. Senere afgik Oberst Bang; efter ham G. M. Walterstorff, og endnu den 12te October Kammerjunker von Qualen. Alle udebleve. Bist nok have Regjeringen sine vigtige Grunde, men Staden sørgede. Den troede sig forladt; den vidste sig ingen Brøde, og Fienden var i dens Indre. Vel havde Lieutn. Steffens været tidligere affendt fra Prindsen med bestemte Befalinger; men han robedes under sin Forflædning ved en andens Uforsigtighed; dog frelstes Papirerne. Trudfler vilde afvriste, Løfter aflokke ham en Tilstaaelse. Standhaftigheden afviiste hine, foragtede disse. Fienden selv

ærede den, og Capitulationen endede hans Fangenskab.

Sagernes Stilling var nu forandret. Sværdet hvilede, Pennen førtes. Trokserne tænde deres Chalumet; Negerne holde deres Palaber; Europæerne skrive. Uden denne fjerne Meddelelse, vilde Lidensskaben hvert Døgn bli opbruse, vilde Hadets Lue udbrøde, Krigens Rædsler mangfoldiggjøres. Ingen Dag henleb, at jo Depescher gik og kom. De besvarede med den samme Til de modtoges. Tiden tillod intet Udkaft, selv ingen Afskrift uden af de meest betydelige. Til Mennesskelighedens Ære herstede der paa begge Sider i Brevverlingen en Tone, der sømmede Lidernes Døphsning. Bestemthed i Tingen, Høflighed i Udtrykkene, og denne fornægtede sig aldrig. Admiralens Breve især aandede et Slags Godmodighed; og uden hans Tilstædeværelse ved Skibets Omstyrning paa Holmen, skulde jeg have troet ham en

Mand, som Naturen i det mindste ikke havde gjort ufølsom.

Men var de Høistcommanderendes Høflighed den samme, var Stillingen meget forskielig. Citadellens Besidder, Sømagtens Anfører kunde befale, havde intet at begiære; Generalen maatte saa ofte forestille og undertiden bede. Fyrstens, Folkets Værdighed maatte haandthæves; men Pirreligheden maatte skaaes, og i Sprogets Riigdom søges Ord der udvirkede hiint og undveeg dette. Selv i de hyppige paafølgende Reclamationer, hvor Eiendom søgte om sin Ret, den Krænkede om Erstatning, sluttede Generalen sine Anbefalinger med den Erklæring: at paa sin Konges og sit Lands Vegne skulde han gjøre Forestillinger; for Enkelte skulde han nedlade sig til Bønner, lykkelig, om de erholdt dem den forønskede Lindring. De 3 eneste Begiæringer Admiralen gjorde, om de tvende ved Cronborg tagne Skibes Løsgivelse; om Fyrenes Antændelse, og om de engelske Far-

toiers ubehindrede Gang igiennem Sundet, imod at lade alle Danske Skibe indtil 70 Læsters Drægtighed seile frit og umolesterede til og fra deres Bestemmelser med Proviant, Brænde og Bygnings-Materialier, bleve afflagne som uden for Grændserne af den Generalen anfortroede Bestyrelse. At det første Forlangende siden tilstodes, skal nærmere oplyses.

Portene vare igien aabne, Nysgierrigheden strømmede til Forstæderne. Anliggender bortkaldte mange, Følelsen af udstandne Uengsteligheder, Frygten for tilkommende paaskyndte Hundrederes Bortreise fra Den; men hertil udfordredes Fiendens Tilladelse. Passer begiæredes; de maatte erhverves saavel for Søen som paa Landet. Dette foraarsagede meget Ophold, endnu mere Uleilighed. Endelig erholdtes, at Lord Cathcarts Paategnelse skulde ene gielde for begge; og fra den 18 September bevilgedes fri Overfart fra Helsingør, Callundborg og Corsør. Vel giordes nogle Indven-

dingen siden i Beltet fra Lordens Side, som ogsaa Samfærsele imellem Siælland og de sydligere Der blev spærret; men hiin Standning varede kort. Vi bekymre os ikke, sagde han med et betydende Smil, om hvo der forlader Den; men vi maa vaage noget nøiere over hvo der betræder den.

Posternes Gang var vigtig for Handelen, var ønskelig for alle. Den vedtoges med den Indskrænkning, at den afgaaende Postsæk skulde sendes til Citadellet, forsynes med Pladsmajorens Segl og saaledes passere Landet og Vandet; den kommende med Commandeurens i Beltet, afleveres i Citadellet og derfra afhentes. Man veed at den standsedes i Nyborg.

Karstiden var fremmelig, Vinteren nærmede sig. Mange Tusinde fremmede Munde tærede daglig paa Landets Afgrøde. Seiladsen blev farligere som Søen mere stormende. Frostene kunde hæmme, Fienden besvære den. Brændsel, denne et nordligt Klimats saa uundværlige

Artikel, manglede i de fleste Familier. Etedse
 dyr, vilde Forselen til Lands gjøre den ubetvins-
 gelig kostbar for den armere Klasse. Paa den
 anden Side modtage Provindserne fra Hoved-
 staden deres Kul og Salt: Allerede steg denne
 sidste Nødvendighed der til en uhyre Priis. Men
 Søster-Landet Norge især udkrævede Forsørgelse.
 Det sender os Bygnings-Materialier, det ventet
 af os Fødemidler. Bort Affavn af hine vilde
 være føleligt; dets Mangel paa disse kunde
 vorde skræffelig. Anmodninger erholdt af den
 britiske Admiral Tilladelse for Skibe, af 25 Læ-
 sters Drægtighed at bringe Proviant; af 50 at
 bringe Brænde til Hovedstaden, og at udføre
 derfra Kul, Salt og Flyttegods. Der ønskedes
 endnu at forsyne Landene med Vestindiske Varer;
 og som en Bevæggrund mere anførtes, at den
 agtede Tilførsel ikke vel kunde erholdes, naar
 Skipperne ikke maatte udføre disse Artikler, men
 skulde bortgaae ballastede. Svaret medførte,
 at en saadan Handel ikke kunde bestaae med hans

Pligt; dog vilde han tilstaae den i de Tilfælde, hvor Generalen pandtsatte sin Tre for at Tilførselen ellers ikke kunde erholdes. Det blev herpaa besluttet at indskrænke Qvantumet for ethvert Skib, til Tusinde Punds Bægt af Sukker eller Caffee, og 2 Fade Tobak eller Rum. Hvad der synes meest paafaldende i denne Brevverling var, at da det udtrykkelig begiertes at nævne Norge i Tilstaaelsen, svarede Admiralen, det gjordes ikke fornødent, siden samme var en Provinds af Dannemark; en Uttring der røber liden historisk og geographisk Kundskab; men ogsaa søges denne i Almindelighed forgiæves hos Engælændere og Fremmede.

Endnu faaes ingen af hine inden Kiøbenhavn's Volde, undtagen de enkelte Officerer som undertiden selv bragte Depecher, og de engelske Høistcommanderende som kom for at aflægge et Besøg til General Peymann, der dog ikke blev modtaget. Ingen Tiid medens hans hele Sygdom, faae han nogen britisk Officeer;

endskiøndt Lorden gjorde endnu et andet Besøg, og sendte undertiden for at spørge til hans Befindende. Men imidlertid plyndredes Holmen, randedes Arbeidernes Værktøi. Forgæves talde Capt. Rosenvinge, hvis for en Søe-Officer saa pinefulde Lod det blev at overvære disse Røverier, høit imod dem; omsonst gjorde Generalen de kraftigste Forestillinger; der lovedes Undersøgelser og Erstatning. Skete endogsaa hine, beholdtes i det mindste ikke denne. Ivertimod, det første Udelæggelses-Værk skulde udsæres; de tvende paa Stablen staaende Skibe forðarves. Gen. Maj. Walterstorff opsatte et engelskt Brev, hvori der forestilledes: at det engelske Ministerium havde erklæret, det var blot for at sikke sig selv den vilde tage vor Flode; at det ikke kunde ville føre en Udelæggelses-Krig mod Dannemark; at en saadan Fremfærd kunde hverken bestaae med privat Interesse eller national Hæder; og endelig, at halvfærdige Skrog kunde ikke efter Capitulationen indbefattes mel-

lem de Skibe, som i Følge samme skulde udleveres". Svaret var: at man i alle andre Henseender vilde vise enhver Føielighed; men hvad Søe-Kriigs-Sager angik, tillod ikke Pligten at fravige de bestemteste Befalinger. Desuden kunde ingen nægte, at jo Tømmer udgjorde det første Material i et Skibs Bygning."

Ingen kunde komme ind i Citadellet uden at komme igiennem Land- eller Bag-Porten; endda udfordredes i Førstningen en af General Bielefeldt underskreven Attest og Ubefaling. Da denne Formalitet forarsagede uophørligt Skriverie, blev det endelig menig Mand tilladt at betræde det, paa en Billet forsynet med General Peymanns Segl og Foreviserens Navn. Esplanaden var aflukket, følgelig saaes ikke, mærkedes ikke synderlig den fiendtlige Kriigs-magt fra den Side; skiondt Lord Cathcart havde forlagt sit Hovedkvarter derind fra Hellerup. Det var i Stadens Indre, paa Gammel Holm, at de marcherende Skarer, at deres larmende

Musik krænkede Diet, tirrede Dret. Den opførtes hver Eftermiddag lige over for Canalen. General Penmann forestillede de Høistcommanderende, at efter det dybe Indtryk Stadens Udelæggelse havde giort paa Gemytterne, kunde denne Musik paa et saadant Sted, ikke andet end ansees af Indbyggerne som et Slags Triumf over deres Uheld. Han ønskede altsaa blot, at den maatte opføres paa ethvert andet Sted paa Holmen, kun ikke der hvor den foraarsagede saa megen Opsigt.

Begieringens Tydelighed syntes ikke at kunne misforstaaes. Den blev det alligevel enten tilfældig, eller med Forsæt. Lord Cathcart svarede: at det ikke kunde bestaae med Hans Britanniſke Majestæts Glands, at nægte Hans Dropper deres Musik; at han havde enhver Narſag at være fornøiet med samme; og at det Hensyn der var taget til Almuens Følelse i den første Uge, kunde ikke længere bestaae, da samme maatte vige for Lovens Bydende og Regieringens

gens Bestyrelse. Overalt, blev han ved, kunde Fiendtlighederne ikke siges at have ophørt, eller Capitulationen være opfyldt, saalange ingen britiske Officerer tillodes at besee Byen. Han vilde altsaa, fat ra næste Morgen skulde alle de, som vare forsynede med et General-Lieutnants Certificat indlades ad Portene; og han sluttede sin bydende Skrivelse med at bemærke: at Stadens Indvaanere kunde takke Engælændernes skynkelige March for, at der paa en dansk Miil nær samme endnu stod en Bust, et Træ og en Bygning."

Strax vrømlede Gaderne af fremmede Uniformer. Gardens vare røde, Artilleriets blaa; Skierfene carmosin. Scotternes Dragt, en Levning af Rommernes, bestod i en rød Trøie, et rødt og grønt stribed Skjørt der ikke naaede til Knæet, med rødt og hvidt skraatørnebe Strømper, der befæstedes oven for Læggen. Til Stads bares endnu en grøn flagrende Kappe eller Urelskierf, og paa Hovedet en sort Skind- eller Haar-

Hue; daglig et rødt og grønt Diadem; en Uniform, der saare lignede Theater-Dandsens Costume.

Det engelske Hovedquarteers Forslyttelse til Citadellet berøvede Lord Cathcart, i Følge hans Brev, Nydelsen af Hellerups herlige Udsigter; men han opoffrede disse, sagde han, til Betragtningen om Ordens Overholdelse og bedre Harmonies Bevirkning. Indflydelsen blev ikke synderlig mærkelig; men den medførte imellem andre den store Ubequemmelighed, at Requisitionsbeførgelses-Anstalten under Kammerraad Biergs Bestyrelse, som først var vedtaget at være i Lyngbye, omtrent i Amternes Midte, nu maatte forlægges til Kiøbenhavn. Tegterne vare saa manifoldige, at foruden de sædvanlige Kiørseler ikke mindre end 400 Wogne fordredes at møde ved Charlottenlund hver Uge. Hvad der gjorde Byrden endnu mere trykkende var, at Bønderne ikke ordentlig afløstes, men maatte ofte forblive i Leiren 14 og flere Dage i Stad, uden at faae

nogen Betaling, og uden engang at bestemmes nogen. Forestillinger gjordes og besvaredes med uopsyldte Lovter; hvortil fœiedes Erklæringen, at Requisitioner vare brugelige endog-
saa i Bundsforvandedes Lande, og mange Tusinde skulde daglig mættes.

Der var Malurt i Kalken, men den maatte tømmes. Nær kunde Tilfældet have raakt en langt bitterere. Knald hørtes, Bombestykker sprængtes over Vandet ind i Staden; der var Ild i Forraadshusene paa Nye Holm. Tingen var sand, men Rygtet forstørret alt. En Engælænder havde uforsigtigviis handteret et Gevær; det gik af og tændte Ild i adskillige fyldte Bomber. De øvrige kastedes i Søen. Branden slukkedes efter nogle Timer, og Faren var forbi. Men i den første Hede kom en Officeer til Hovedquarteren med en Matros, der paastod at have seet en dansk Soldat fra Christianshavns Bolde, at indkaste noget tusende brændbart imellem Træhusene og derpaa at have løbet bort.

Afstanden undersøgte strax paa Kortet, Beskyldningen syntes utrolig; den besaaes om Morgen paa Stedet, Tingen fandtes umulig. Karlen vedblev imidlertid sin Paastand; han havde anseet Virkningen for Karfagen; men snart tilstod Commodore Hood Sagens virkelige Sammenhæng og erklærede, at han intet Dieblif havde troet en Danst i Stand til en saadan Gierning.

Capitulationens Hellighed burde have sikret Eiendommen. Dette var høitidelig lovet; det blev paa nogle Steder redelig holdt. Men hvor tilbøielig er ikke Magten til at overtræde Retten, og hvor vanskeligt at hindre Krigenes Rovdyr, Soldaten, fra at udstrække Kloen efter det Bytte, der er inden for hans Grams! Der gives hundrede Gange om Dagen Leilighed til at gjøre Ondt, siger Zedig, for een Gang til at gjøre Godt. Hiin grebes kun alt for ofte. Bellevnets Borge og Armods Hytter raanedes uden Forskiæl. Mange vare de Klagende; Bur-

deringer indsendtes, anbefalede, og forgiæves smigrede Haabet sig med Erstatning; det skuffede Forventningen. Dog, lad Sandheden høvedes. Ei skyldes Voldsmanden Tak, der ikke røver den Fredeliges Gods; men man føler, man erkjender dog mere Menneſteværð i hans Bryſt, naar han tæmmer ſin Wildhed, naar han ikke misbruger den Overmagt Dieblicket gav ham. Fordum lykkelige Des lykſalige Indbyggere! tænkte jeg, da jeg nedſkrev Fordringen om Erstatning for Børnens ranede Legetoi. Siden 20 Aar have I læst hine uafsladelige Udelæggelses-Dptrin, ſom Venner og Fiender mangfoldiggjorte i Europa; og ſaalidet have I medens al den Tiid kiendt til deres Wederſtyggelighed, at I love Eder Betaling af Britanniens Volds mænd for Uſkyldighedens Duffetoi.

Menneſket higer efter Sku; Nyſgierrigheden vikles med i vort Svøb. Sandelig var det ogſaa et Særſyn, ſom Arel's Stad endnu aldrig ſaae, ſom Gud bevare den fra nogensinde

mere at opleve! britiske Skarer opmarchere til Guds Tjeneste paa dens Fælleder. Var den imidlertid paaafaldende, havde den intet høitideligt. Talerens Stemme kunde lidet høres, mindre forstaaes i den store Fiirkandt af Nutomater. Det første Dieblif var Nyhedens, det følgende Betragtningens. Mit Fødeland kuet, traadt under Fødder af overalt ellers spottede engelske Soldater! Bryftet ængedes; jeg vendte Hesten om, og suffende spurgte mig selv: er dette Blændeværkets Skygger, er det Trylle-riets Drøm?

Endnu havde disse ikkun samlede paa vore Marker; snart skulde vi see dem myldre i vore Gader, paa vore Torve. Seierherren vilde, at de skulde indlades i Corporalskaber af 12 Mand. De maatte vandre sammen, holde sig hos hverandre; men Befalingen var let at give, den blev vanskelig at udføre. Selv i de første Dage spredte de sig ad, søgte Boderne, tryede til Kielderne. Dog yderst faa vare Uordenerne,

ubetydelige Klagerne. Rytteriet patrolerede, og Staden er ikke taknemmelig, hvis den ei paa-
 skionner Politimesterens, Hr. Etatsraad Haa-
 gens uafladelige Narvaagenhed og kraftfulde
 Virksomhed, der saavel i disse Dage som igien-
 nem hele Engstelighedens Tidspunkt, haandhæ-
 vede Orden, sikrede Samfundet.

De som kiende Rygtets tusindmuede Gud-
 inde, burde ikke fæstet Tro til hendes Fortæl-
 linger om de Fester og Baller, der gaves de En-
 gelske i Staden. General Peymann modtog
 efter sin Ankomst i Klaus Gaard, ikke en eneste
 britisk Officeer; og de saa Uvedkommende der
 nærmede sig Hovedquarteren, bleve allerede sag-
 de ved Porten at det var ikke længer et Bevert-
 nings- Sted.

Endnu aatte Dage, hvistede Dunstet, og vor
 Frihed er gienvundet. Haabet yttrede det,
 men Tvivlen svævede paa Læben. Paa den ene
 Side Forpligtelsens Hellighed, paa den anden
 Gennyttens Tillockelser; og de Hærførere der

betegnede deres Ankomst med Lumskhed, kunde ikke gjøre Fordring paa Tillid til Afreisen. De maae fortrække, sagde Generalen, ellers ere de nogle Nederdrægtige. Det Hierte der selv ikke rummer Sviig, oprøres ved Tanken derom hos andre. Men Lordens Skrivelse ankam den 11te. Nødvendigheden, hed det, at modtage endelige Befalinger, angaaende den yderligere Bestemmelse af nogle af de Corps, som udgjøre denne Armee, førend sammes Indskibning, har forsinket vor Afreise; og Tilfælde med Veirligt kunne gjøre denne Operation umulig i den ved Capitationen bestemte Tiid. En Person, udnævnt til Gesandt hos Hans Danske Majestæt og forsynet med Fuldmagt, er igaar ankommet i Sundet og venter paa Pas for at begive sig til Hoffet. Forslag af den meest forligende Natur have banet sig vei til den Danske Regiering. Capitationens Betingelser skulle i alle dens Puncter nøiagtig af os opfyldes, for saa vidt som Indskibningen er physisk mulig; men det

vilde spare en stor Deel Uleilighed, Tvivl og Urolighed, dersom De vil samtykke i en Forlængelse af Tidspuncten for 12 Dage, nemlig fra 19de Octbr. til 1ste Novbr.

Der vil i Løbet af denne og Begyndelsen af den næste Uge, bestemmes Ting af den største Bigtighed for Dannemark og de Nordiske Magter. Men skulde vi i dette Dieblis bortreise, da er Frygten for de Franskes Oversvømmelse af Sicelland saa stor, at man ikke maatte undres over, om Den vilde strax igien blive anfaldet af en Hær, endnu mere talriig end den som er i Færd med at forlade samme."

Forlaget maatte forkastes, men Yttringen var ængstende. Den der beder naar han kan befale, naar 28000 følge hans Bink, formodes ikke at ville have Afslag. Hemmeligheden ymteades i Staden, den vakte velgrundet Frygt; flere ønskede at forlade samme. I Conferenceraad Colbiørnsens Svar som jeg oversatte, anførtes: At man ikke betvivlede Lordens Ordholdenhed,

i Henseende til Capitulationens Betingelser; men dens Forlængelse betræffende, da havde han selv som en oplyst Hærfører, erkjendt Nødvendigheden af Regjeringens Hiemmel for et saadant Skridt, siden han selv tilmeldte, at denne omhandlede Udvidelse af Capitulations-Terminen var bleven Hans Kongelige Majestæt foreslaaet. Han indsaae følgelig, at Generalen som sin Konges Undersaat og Tjener, maatte handle uforsigtig, dersom han dristede sig til at afgjøre en Sag, der var indstillet umiddelbar til Hans Majestæts egen allerhøieste Bestemmelse. Men foruden denne vigtige Grund, der var uimodsigelig, fremstillede sig mange flere. Smellem andre, den Uengstelse og Urolighed en saadan Forlængelse vilde udbrede over hele Den; ligeledes Forøgelsen af Hovedstadens Indbyggeres Frygt, for at komme til at lide Mangel paa Levnetsmidler i den forestaaende Winter. Dog, alle disse Betænkkeligheders Anførelse gjordes overflødig ved det til Regjeringen indstillede For-

slag, angaaende Capitulationens Forandring; siden deraf naturlignvis fulgte, at ingen anden end samme kunde være bemyndiget til at bestemme noget desangaaende. I øvrigt bad man om Tilbedelse at forsikre ham, at Kongens Armee var tilstrækkelig til at forsvare Siælland uden fremmed Hielp, naar den ikke blev overfaldet uventet."

Kammerjunker von Qualen blev affendt til Prindsen den 12te October med denne Efterretning. Med Vængsel saaes hans Hiemkomst i Nøde. Saaledes see de bekymrede Børn op til deres Fader; de hænge ved hans Blik, de forske hans Læber. Et Ord er deres Trøst, et Raad deres Frelse.

Et nyt Foruroiligelses-Budskab ankom umiddelbar efter fra Admiralen. Fienden søgte et Paaskud at bryde.

Efter Generalens Afslag at udlevere de 2 engelske Fartøier i Helsingør, paa Grund af Forstiellen imellem Priis- og sequestreret Gods,

havde denne Sag henflumret. Pludselig meldte Gambier, at han efter det modneste Overlæg ikke kunde antage de foransførte Grunde, og at Bægningen at udlevere hine Priser maatte ansees som en Overtrædelse af Capitulationen." Generalen henholdt sig i Svaret til sin forrige Erklæring. Han maatte staae Kongen, sin Herre, til Ansvar for den ham anfortroede Autoritets Bruug. Smidlertid for at forekomme Uderligheder, vilde han lade de tvende omtalte Skibe med sammes Ladninger udlevere; men med den udtrykkelige Forbeholdelse, at det skulde en Dag vorde en Gienstand for begge respective Cabinetters Omhandling, hvorvidt disse priisgiorte Fartøier kunde tilkomme Benævnelsen af Gods under Sequestration."

Arsenalerne vare nu tomte, Holmene røvede. Oldsager, ærværdige ved deres Ælde, Kiære ved Grindringen, hellige for Søkrigeren berørtes, bortranedes af sfiændende Hænder. Hans Hengivenhed slyngede sig om Mindet; for

ham havde de et Værd, som ingen Priis kunde betale; og de unddroges hans Dø, de frareves hans Hierte. Men endnu havde ikke Engælænderne fyldt deres Skændfels Maal. Fra sin ophøiede Standpunkt kneisede et nybyggt Orlogsskib hen over Havet. Snart skulde det dugge i dets Barm og bære Flagets Hæder i Torden over Bølgerne. Endnu hævede det sig mod Himlen; men Hærførerne møde i Drunk; Høvdingerne stille sig ved deres Sider; Skaren omgiver Menneſke-Landens Mesterstykke, Udelæggelsens Medſkaber ansættes; det styrter med knusende Brag; Fliden er spildt. Værket forðærvet. Briter! og I kunde see dette Syn med Glæde. I studsede ikke ved dets Skændighed. Saa smile Mørkhedens Engle ved den Udaad de stifte; saa staaede ere deres Bryſter mod ædle Følelser.

Timerne taltes; Haabet bekæmpede Tvivlen. Hiint svævede paa Formodninger; denne stytteedes paa Grunde. Afgjørelsens Dieblif nær-

mede sig, og med det vorte Uroligheden. Dog var en Deel af Rytteriet som havde marcheret igien- nemByen, allerede indskibet. Generalen forespurgte altsaa naar Frederiksberg skulde forlades, naar Holmene tømmes? Svaret var fyldestgiørende. Det første overgaves en dansk Vagt om Morgen- nen, de sidste skulde tages i Besiddelse om Efter- middagen og næste Dag. Slottets kongelige Gemakker havde været tillukte, Haugen var fre- det. I de øvrige Værelser var ranet, Søn- dermarken havde lidt; og fra Altanen, hvis herlige Udsigt har faa sin Lige, møttede Fienden uophørlig sit Die med Egnens Skønhed, med Stadens Trængsler.

Vore Venner havde været døde mod Urens Stemme. De havde krænket Retts og Billig- heds Love, og dog var deres Samvittighed kil- len. At røve fra Mennesker var deres Haand- værk; men de frygtede Bebreidelsen af Kirke- Ran. Der vare paa Holmen adskillige Skibene

tilhørende Sølv-Kalke. Dste havde Comman-
 deur Hood villet overtale Capt. Rosendinge til
 at modtage samme i Forvaring. Han afflog
 det. Man trængede paa ham. Vel, svare-
 de han endelig: Vi ville beholde Kalkene imod
 at I bortføre den forærede engelske Lyst-Taagt.
 Endskiøndt deres Kongierrighed havde plyndret
 denne saavel som alt andet, studsede den dog ved
 Tilbudet. Endelig ankom en Aftenstund i Hoved-
 quarteret 3 Corporaler med 9 Mand. Hver
 af dem bar en Kalk for at overgive samme. Have
 I taget alt det øvrige, svarede General Biele-
 feldt, saa kunne I beholde dem ogsaa. De
 maatte begive sig bort dermed; men forføiede
 sig til Holmen, og lode sig ved en af vore Un-
 derofficerer give Beviis for Modtagelsen af de
 aatte. Høvdingerne i Citadellet maa have væ-
 ret ophøiede over slige Ekrupler, siden de ikke
 bedre sikrede Tæmplet for Berøvelser af ethvert
 Slags.

Den 19de October lysnede. Alles Onsker mødte dens Morgen; hvert Hierte bankede ved Udviklingen af Dagens Begivenheder. Generalen begierte at vide paa hvad Tid Citadellet skulde ham overantvordes. Lord Cathcart svarede: at de senere Dages Uveir havde sinket Indslibningen, som ellers skulde have fundet Sted tidlig samme Morgen; hvorover man fandt sig nødsaget at forblive i den nærværende Stilling. Opsættelsen kunde ikke være lang, og man forlod sig til, at Generalen ikke havde noget imod at Fiendtlighederne paa begge Sider vedbleve at ophøre; men Citadellet kunde endnu ikke rømmes, siden det, som var en vigtig Grund imellem andre for sammes midlertidige Besiddelse, var en af Armeens Indslibnings-Punkter."

Uagtet alle tilsyneladende Anstalter til Afreisen, maatte et saadant Budskab nødvendig fornye Mistroen. Regieringen saae med Vængsel Opøsningen i Møde; Staden, Landet hige

utaalmodig efter sin Befrielse; alles Forventning var spændt. Generalen tilmeldte altsaa Lorden: at han kunde ikke paatage sig at være ansvarlig for saadant et Skridt, som at lade de britiske Tropper i Besiddelse af Citadellet efter Capitulationens Forløb, da samme saa udtrykkelig fastsætter dets Tilbageleverelse til den anførte Tid.

Ingen Fiendtligheder skulde begaaes; men alt hvad han havde i sin Magt at foreslaae, og som han kunde retfærdiggjøre for Kongen sin Herre, var, at Tropperne sendtes til Ny-Holm, hvor de skulde forblive umolesterede. Dog maatte han forlange, at deres Antal ikke forøgedes ved fleres Udslibning. I øvrigt var han ikke tilskyndet af nogen anden Bevæggrund, end den uomgiængelige Nødvendighed at indskrænke sin Autoritet til de Grændser Hans Monark havde foreskrevet samme; og saaledes forpligtet maatte han paastaae Opfyldelsen af Capitulationens udtrykkelige Betingelser, at have Citadellet

udleveret til den Tid og paa den Dag, der af begge Parter var vedtaget".

Svaret tøvede ikke længe; det var myndigt, Slutningen var truende:

Begge de Høistcommanderende skreve:

Min Herre!

"De selv og alle Stadens og Omegnens Beboere, ere Vidner til de Anstrængelser vi have gjort for at opfylde den Artikel af Capitulationen, som angaaer Indstibningen; men vi ere ikke Herrer over Elementerne; vi kunne ikke bogstavelig udføre et umuligt Wilkaar. Det har aldrig været vor Hensigt at standse med Indstibningen; men vi kunne ikke opgive Citadellet før end vi tillige forlade Den.

Et gjørligt Dieblif maa altsaa oppebies til Afreisens Fuldbyrkelse. Hverken ville vi opegge eller begaae Fiendtligheder; men skulde nogen finde Sted imod os, maae vi ansee det som et Brud paa Capitulationens bona fide Hensigt og Mening; og vi skulle i Dieblif

ket igien udskibe Resten af Armeen, som De kan tiltroe os at have fordeelt paa en Maade, der kan sikke Bagtropperne af Hæren mod Overlast".

Dette var Lord Cathcarts sidste Meddelelse. Skrivelsen udfordrede et Giensvar; dette gaves af Generalen.

Mine Herrer!

Jeg har ikke foreslaaet Umuligheder; ei heller skal jeg fremsætte noget upassende. Hvad jeg havde den Ære at berette Dem var, at min Magt strækker sig ikke til at afvige fra Capitulationens Betingelser.

Jeg har slet ikke i Sinde at begynde nye Fiendtligheder. Hvad jeg foreslog var for giensidig Bequemmelighed, da Tropperne meget vel kunde huses paa Ny-Holm. Dersom, efter dette Forslag og mine gientagne Forsikringer, at intet Slags Overlast skal gøres dem enten der eller paa Rheden, for den korte Tid de ved Modvind sammesteds opholdes, De endnu ved-

blive at paaftaae at ville holde Citabellet besat, kan jeg vel ikke formene det; men min Pligt og min Autoritets Grændser forbyde mig eens meget at samtykke i et saadant Skridt.

Fra Admiralen ankom endnu nogle Breve. Han gientog sit forrige Forslag, om at lade danske Fartøier af en vis Drægtighed seile ubehindret med Fødevarer &c., imod at de engelske uangrebne passerede Sundet. Svaret var som forhen, at Sagens politiske Natur udfordrede en høiere Afgjørelse. Selv den sidste Dag modtoges flere, skøndt af en tidligere Dato. I et af dem erklæredes, at alle de Passer han havde tillaaet danske Skibe, skulde af hans her paa Rheden efterblivende Underordnede respecteres. I et andet tilmeldte han Frigivelsen af 50 af vore Søefolk, Mandskabet af adskillige Priser. Han takkedes for denne Føielighed, som forhen var bleven nægtet under Forsikkring, at han gierne vilde bevilget den, dersom han til Giengjæld torde haabe, at Hans Danske Maje-

stæt vilde frigive de britanniske Undersaatter, som paa deres Reiser for Forretninger eller Fornøielse, havde i Fiendtlighedernes Begyndelse, været anholdte i hans Lande".

Saaledes endtes en Brevverling, der i sin Ubehagelighed dog medførte det Gode, at den lettede flere Enkeltes Tab, afstørrede nogle Familiers Taarer.

De ere borte! tonede fra hver Læbe den 20de October; og Solen saae allerede fra sin Middags-Bane ingen trodsende Brite mere paa vor D. Brynstet udvidedes, Diet funklede. Borgeren trykte Borgeren trofastere i Haanden, Benner omarmede sig tættere, og den hulde Pige der dulgte sit Ansigt i Elskerens Barm, sagde med hele Sinderlighedens Omhed: Du vilde døe for Fædrelandet, men Du vil leve for mig. Man higede, man flokkedes til Toldboden, og, Gud være lovet! de ere borte, gienlød i Tusinders Jubel. Dog' hvor flygtig er Glæden! hvor Fort Dvergangen! Diet vendte sig fra Havet

mod Havnen. Tomheden, Tanken: der laae den danske Flode; der laae den hædret, sikker igiennem Aarhundrede. Der var Siæls Bedst-
hed i Erindringen. Denne giennemløb i eet Dieblig fem og Tredstindstyve Dages Urolighe-
der, Lidelser, Krænkelser. Standhaftigheden smeltede; Kiækhed selv lod falde en Taare og skjulte den ikke. Dog, Tabet kan oprettes, det skal erstattes; men til allerfierneste Efterslægt vil Mindet om Forurettelsen bulne i hvert dansk Bryst, og Briternes Tog til Siælland staae mærket i Verdens Aarbøger med evindelig Skiendsel.

Efterretninger, Befalinger indløbe fra Re-
gieringen. Det første Brev modtoges; Bla-
det krystedes som Vennen, som Frænden selv.
Gen.-Maj. Ewald indtraf med et Corps Tropper
over Smaa=Derne. Prindsen selv ventedes,
Han kom. Blomstrende, smilende saae han
Hovedstaden ved sin Afreise. Hensmuldret i
Ruiner fandt han en Deel deraf ved sin Hiem-

Komst. Gemytterne vare forstemte, Sielen
ude af Tone. Han Selv havdeømmelig følt,
havde inderlig lidt; Sindet var saaret, Naf-
net mørknet.

Men Danmarks Genius stiger ned;
Hans Dje atter med Ild opliver;
Hans Bryst sin fordums Tilfredshed giver;
Vil selv veilede ethvert Hans Sied:
Vil Ham sin morsomme Bane jevne;
Vil staae Ham bi i sit Land at hævne,
Dg derved vinde Ham Navn igien
Af Folkets huldeste, bedste Ven!!!

